

கீலக்கு

காலை நேர திடத்

வல்லக்கண்ணன்
வே. மு. பெரதியவெற்பன்
லதூர் ராமகிருஷ்ணன்
கோரிகிருஷ்ணன்

- கலைநிதி கா. சிவத்தம்பி
- சுந்தர ராமசாமி
- வ. ஜி. ச. ஜெயபரலன்
- தேவகாந்தன்

இலக்கியச் சந்திப்பு :
எஸ். பொ.

யாதும் ஊரே! யாவரும் ஜெனிர்!

இலக்கு

வணக்கம்!

எப்போதும் இல்லாத வகையில் இருபதாம் நாற்றாண்டின் இந்த இறுதி தசாப்தத்தில் சிற்றிதழ்கள் பல்கிப் பெருகிக் கொண்டிருக்கின்றன. எந்த ஒரு சிற்றிதழுக்கும் பெரிதாகவோ சிறிதாகவோ ஒரு ஜனன நியாயமிருக்கும். இந்த நியாயமின்றி ஒரு சிற்றிதழ் தோன்றுவதுமில்லை; தோன்றின் உயிர் வாழ்வதுமில்லை. இலக்கு கா. லா. ஸ். டி. த. மீ'ம் தன்னளவில் பெரிதான ஒரு ஜனன நியாயம் கொண்டு தோன்றித்தான் இப்போது உங்கள் கருக்களில் தவழ்ந்து கொண்டிருக்கிறது.

நியாயம் எப்போதும் தொனிகளில், தொனிக் குறிகளில் சிறு அர்த்தம் காட்டுவதில்லை. நியாயம் நடைமுறையில் வெளிப்பாடாக வேண்டும். அதுவே நிஜமான அர்த்தத்தைக் காட்டும். ஆக, இலக்கு கா. லா. ஸ். டி. மீ'ம் தன் ஜனன நியாயத்தை இங்கே எழுத்துக்களில் பேசுவதில் பொருளில்லை. வரும் நாள்களில் இதன் ஜனன நியாயம் இதன் நடைமுறையிலேயே உங்களுக்குத் தெரிய வரும். அதுவரை உங்களுடனான இதன் சங்காத்தம் ஒரு ஊழை உறவாகவே இருக்கும். இருக்கட்டும். இவ்வகை உறவுகூட உறவின் விழுமியங்களோடு மகத்தான பங்களிப்பினை ஆற்றும். ஆயினும், இதழின் முதல் சந்திப்பிலேயே இது பூடக மௌனம் பூண்டுவிடக்கூடாது. தன் பிறப்பின் ரகசியத்தை ஜனன நியாயத்தை கோடி காட்டுதலாவது செய்யவே வேண்டும்.

வ.க. பக்கம்

எண்ண அலைகள்

இலக்கியக் கூட்டங்களுக்குப் போவதால் எந்தவிதமான பயனும் இல்லை. அலைச்சலும் பொழுது வீணாவதும் தான் கண்ட பலன். இனி நான் கூட்டங்களுக்குப் போவதில்லை என்று தீர்மானித்து விட்டேன். —இப்படி இலக்கிய நண்பர் ஒருவர் சொன்னார். பல வருடங்களாக இலக்கியக் கூட்டங்களுக்குப் போய் வருவதை வழக்கமாகக் கொண்டிருந்தவர் அவர்.

மற்றும் இரண்டு மூன்று நண்பர்களும் இதே கருத்தை என்னிடம் தெரிவித்தார்கள், வெவ்வேறு சமயங்களில்.

இலக்கியக் கூட்டம் நடத்துவதை வழக்கமாகக் கொண்டிருந்த ஒரு நண்பர் மனக்கசப்புடன் ஒரு சமயம் சொன்னார்—

இலக்கியக் கூட்டங்கள் நடத்துவதில் இருந்த நம்பிக்கை போய்விட்டது. கூட்டம் நடத்துவதில் அர்த்தம் எதுவும் இல்லை என்று தோன்றுகிறது. கூட்டத்துக்கு வருகிறவர்களும் கலந்து கொள்கிறவர்களும் இலக்கிய ஆர்வம் கொண்டு வருவதாகத் தெரியவில்லை. ஏதேதோ பேசுகிறார்கள். என்னென்னயோ கேள்வி கேட்கிறார்கள். குழப்பம் ஏற்படுத்துவதும், மற்றவர் களை தாக்குவதும், இலக்கியத்துக்கு சம்பந்தமில்லாத விவகாரங்களில் பலரது கவனத்தை திருப்பி விடுவதும் அநேகாது நோக்கமாக இருக்கிறது. அதனால் இனி கூட்டத்துக்கு ஏற்பாடு செய்வதில்லை என்று முடிவு செய்துவிட்டேன்.

கூட்டங்களுக்குப் போவதை பொழுதுபோக்காகவும், முக்கிய வேலைகளில் ஒன்றாகவும் கொண்டுள்ள சில இலக்கிய அன்பர்கள் அவ்வப்போது கூறுவது உண்டு: இலக்கியக் கூட்டங்களுக்குப் போவது புதுசாக விஷயங்களை தெரிந்துகொள்ள வாய்—தெரிந்துகொள்ள முடியும் எற்பதற்காக அல்ல. அப்படி அறிந்துகொள்கூடிய விதத்தில் யாரும் எதுவும் சொல்லி விடுவதும் இல்லை. ஆனாலும், நாம் தவறாது கூட்டத்துக்குப் போவது எதனால் என்றால், அங்கே நண்பர்கள் பலரையும் சந்தித்துப் பேசி மகிழ் முடியும். ஒரே இடத்தில் பல நண்பர்களையும் சந்திக்க முடிவது நல்ல வாய்ப்புதானே?

கூட்டங்களில் இதுதான் நடக்கிறது! பேச்சாளர் பேடையில் நின்று அவர் பாட்டுக்கு பேசிக்கொண்டிருப்பார். கூட்டத்துக்கு வந்திருப்பவர்கள் இருவர் இருயராகவும், சிறுசிறு குழுவாகவும் அவர்களுக்குப் பிடித்த வய்பளப்பில் ஈடுபட்டு மருப்பந்திருப்பார்கள். அக்கறையாக மேடைப் பேச்சை கேட்டுக் கொண்டிருப்பவர்களும் ஒருசிலர் உண்டு. கண்ணன முடிச் சிறு தூக்கம் பயில்கிறவர்களும், எதுயாவது யோசித்துக் கொண்டிருப்பவர்களும் இருப்பார்கள்.

கூட்டத்தின் முடிவில் கேள்வி கேட்பதற்கென்றே சிலபேர் வருவது உண்டு. விஷயத் தெளிவு பெறுவதற்காகவோ, புதிய செய்திகளை கேட்டுத் தெரிந்துகொள்ள வேண்டும் என்றா, மேலும் அதிகமான தகவலை வெளிப்படுத்த வேண்டுமென்றோ அநேகர் கேள்விகள் கேட்பதில்லை. பேச்சாளரை மட்டம் தட்ட வேண்டும் என்ற எண்ணத்தோடு தான் பலவிதமான கேள்விகள் கேட்கப்படுகின்றன.

தனது அறிவுப் பிரகாசத்தைக் காட்டுவது போல் பேச்சாளர் சொற்பொழிவு நிகழ்த்துவார். அவரைவிடத் தாம் அதிகம் தெரிந்தவர்கள் என்று வெளிச்சமிடுவதற்காக அநேகர் கேள்விக் கணங்களை விட்டெறிகிறார்கள். சிலர் கேள்வி கேட்கிற காக்கில் குட்டிப் பிரசங்கமே நிகழ்த்தி விடுகிறார்கள்.

'தற்கிறப்பு மோகம்' தான்—தான் பெரியவன் என்று காட்டிக்கொள்ளும் ஆசையே—இவற்றின் அடிப்படை உந்து

சக்தியாக இருக்கிறது என்று சொல்லவேண்டும், சமீப காலத்தில், இலக்கியத்துக்குத் தேவையில்லாத பிரச்னைகள் கூட்டங்களில் கிளப்பப்படுகின்றன; குழப்பத்துக்கு வழி செய்கின்றன. சாதிப் பிரச்னை இவற்றில் முக்கியமாக இருக்கிறது.

எழுத்தும் எழுத்தாளர்களும் சாதிகளுக்கு அப்பாறபட்டு இருந்தால் நல்லது. 'சாதிகள் இல்லையடி பாப்பா' என்று வலியுறுத்தி, சிகியரே பாடி வைத்திருக்கிறார் பாரதியார். சாதி பேதங்களை நீக்குவதற்குப் பாடு வேதாக பேசிக்கொள்ளும் இலக்கியவாதிகள் கூட சாதிகள் பெயரால் தாக்கிப் பேசியும் எழுதியும் வெறுப்புக் கலாசாரத்தை வளர்ப்பதில் ஆர்வம் காட்டுவது தமிழ்நாட்டில் அதிகரித்து வருகிறது. இது விரும்பத்தக்க போக்கு இல்லை.

இலக்கியவாதி உலகு தழுவிய நோக்கும் மனித நேயமும் கொண்டிருக்க வேண்டும் என்று முன்பு கருதப்பட்டது. இப்போதோ பார்வை குறுகிக் குறுகி, சின்னச் சின்ன வட்டங்களுக்குள் ஒடுங்கி விடுவதில் முனைப்பக இருக்கிறது.

இதுவரை வளர்க்கப்பட்டுள்ள இலக்கிய நோக்குகள் குறைபாடானவை, வேண்டப்படாதவை என்று தீவிரப் பிரசாரமும் செய்யப்பட்டு வருகிறது. போஸ்ட் மாட்ரிஸிசம், நான்—லீனியர் ரைட்டிங், மேஜிக் ரீயிரிசம் என்றெல்லாம் பெயர்கள் சொல்லப்பட்டு, தாறுமாறாகவும் குழப்ப ரீதியிலும், 'கண்டமானிக்கு'ம் எழுதுவதே இலக்கியமாகும் என்று வரிந்து கட்டிக்கொண்டு எழுதுகிறார்கள் பலர்.

எழுத்து (படைப்பு) சொல்ல விரும்புவதை தெளிவாகக் கொல்ல வேண்டும்; படிப்பவர்களுக்கு விஷயத்தை புரிய வைக்க வேண்டும்; அதாவது, எழுதுகிறவர் தாம் ஆசைப்படுவதை படிக்கிறவர் தெரிந்து கொள்ளத்தக்க விதத்தில் 'கம்யூனிக்கேஷ் பண்ணு'வது எழுத்தின் நோக்கமாக இருக்கவேண்டும்.

பொதுவாக ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டிருந்த இந்நோக்குகளை தகர்த்துவிடுவதே இன்றைய இலக்கியப் போக்கு என்று கூறப்படுகிறது. யதார்த்த நிலை தேவையில்லை; இருப்பதை தலைகீழாக்குவது; தகர்ப்பது; ஒழுங்கு—நேர்மை முதலான வற்றை சிதைப்பது; 'நாறடிப்பது'; எதையும் தெளிவுபடுத்தாமல்

எது எதையேர் எப்படி எப்படியோ எழுதுவது முதலியளவே நவ இலக்கியப் போக்கு என்று கருதப்படுகிறது.

மேலும், வட்டார வழக்குகளை அளவுக்கு அதிகமாக எழுதுகிற போக்கும் வளர்ந்து வருகிறது.

மக்களின் வாழ்க்கையை பதிவு செய்வதற்கு மக்களின் பேச்சு வழக்குகளை அப்படி அப்படியே எழுத்தில் பதிவு செய்ய வேண்டியது அவசியம்தான். அது இலக்கிய நியதியும் ஆகும்.

அதற்காக, எழுதுவது முழுவதையுமே—சிறுகறை அல்லது நாவலை—வட்டார வழக்கில், கொச்சைகளை அப்படி அப்படியே எழுதுவது (கதை மாந்தரின் பேச்சுக்களை மட்டு மல்லாது, கதை பூராவையும்—ஆசிரியர் கூறுவதையும் வட்டாரக் கொச்சை வழக்கிலேயே எழுதுவது) மொழி வளர்ச்சிக்குத் துணை புரியாது மொழியை சிதைக்கவே உதவும்.

பொதுவாக, இலக்கியப் படைப்புகளை விரும்பிப் படிக்கிறவர்கள் தமிழ்நாட்டில் மிகக் குறைவாகவே இருக்கிறார்கள். புதுமைகள் என்றும், புரட்சிகள் என்றும் புகுத்தப்படுகிற நவமான போக்குகள், இலக்கியம் என்றாலே புரியாத விஷயம் தான்—துழப்பமான சங்கதி—கோளாறான சமாச்சாரம்—என்று வாசகர்களை மிரண்டு விலகிப்போகச் செய்யும் என்பதில் ஈந்தேகமில்லை.

ஆனால், இலக்கியவாதிகள் வாசகர்களைப் பற்றி என்கவலைப்படப் போகிறார்கள்! அனைவருக்கும்—அனைத்துக்கும்—மேம்பட்டவர்கள் (அப்பாற்றப்படவர்கள்) —‘வீ ஆர் எபவு ஆல் தீஸ் திங்ஸ்’ என்ற கர்வம் உடையவர்கள் அல்லவா பேரிலக்கியவாதிகள்!

மொத்தத்தில் தமிழ் நாட்டில் இலக்கியச் சூழ்நிலை இலக்கிய வளர்ச்சிக்கு உகந்ததாக இல்லை என்றே தோன்றுகிறது.

—வல்லிக்கண்ணன்

பொதுவாக போக்குவரத்து முறையை ‘போக்குவரத்து’ என்று அழைகின்றன.

ஆண்மீகச் சிமிமுக்குள்
அகப்படுவாரா?

★
வே.மு. பொதியவற்பன்

புதுமைப்பித்தனைப் போன்ற ஒரு மேதையைப் பற்றி எத்துணைதான் எழுதி னாலும், இன்னும் சொல்லாமல் விடு பட்டவையென்று எஞ்சத்தான் எஞ்சம். பு.பி.யின் பன்முக ஆளுமைபற்றி எடுத்து உரைப்பது இங்கே என் நோக்கமல்ல. பு.பி. பற்றிய திரு. தேவதாஸ் அவர்களின் தமிழ் மனி (2-5-92) கட்டுரையை படிக்க நேர்ந்தபோது, என்னுள் தோன்றிய எதிர் விளை மட்டுமே இது!

“இந்திய ஆன்மீக—தத்துவச் சாரத்தை ஏற்றுக்கொண்ட பு.பி.” என்பதன் மூலம் திரு. சா. தே. — பாரதியை வேதாந்தச் சிமிமுக்குள் அடைக்க முயன்றவர்களைப் போலவும், கார்க்கியை கோசலிச எதார்த்த வாதச் சிமிமுக்குள் அடைக்க முயன்றவர்களைப் போலவும், பு.பி.யை ஆன்மீகச் சிமிமுக்குள் அடைக்க முயல்கிறார்.

இங்கே சில கேள்விகள்; இந்தியத் தத்துவ மரபென்பது ‘ஆன்மீகம்’ மட்டும் தானா? பு.பி. இந்திய ஆன்மீக தத்துவச் சாரத்தை ஏற்றுக்கொண்டது எப்படி?

மாறாக நியதிகளையும், விமுமியங்களையும் (Values) இடையொராது கேள்விக் கும் கேலிக்கும் உள்ளாக்கியதன் மூலம் நிறுவனங்களுடையவும், பீடங்களுடையவும், புருவ நெறிப்புக்கும், அவதாரங்களுக்கும் ஆளான புயற் பறவைதான் பு.பி.

‘சாப விமோசனம்’ வெளிவந்தபோது இராமனைக் கேள்விக்குள்ளாக்கியதை திரு. இராஜாஜி கண்டித்தார். ஆனால், கதையின் தொடக்கத்திலேயே ‘ராமாயண பரிச்சயமுள்ளவர் களுக்கு இந்த கதை பிடிப்பால் (பிடிக்காமல் கூட) இருக்கலாம். அதை நான் பொருட்படுத்தவில்லை’ எனும் பிரகடனத்தையும் பு.பி. வெளியிட்டுள்ளது நம் கவனத்திற்குரியது.

பின் “மனவாக்கினுக்கு எட்டாத பரம்பராளை, மக்கட பண்பளவிற்கு தாழ்த்திவிட்டாரோ? பித்தன் கண்ட புதுமைகளுக்கு சித்தாந்தம் எந்த அளவு இடம் தருமோ?” என இன்றும் மறுகுகிறார் முனைவர் தி. முருகாரத்தினம். ஆனால், “என்னுடன் பழக வேண்டுமானால் மனுஷ அத்துக்குக் கடடுப் பட்டு நடக்க வேண்டும்”. என கடவுளுக்கே நிபந்தனை விதிப் பார் பு.பி.யின் கந்தசாமிப்பின்ஸை!

இனி திரு. சா.தே. அவர்களுக்காக ‘சிற்பியின் நரகதி திலிகுந்து சில குரல்கள். ‘பாண்டிய நாட்டு உங்கள் பரதேசி... அவர் தத்துவங்களையெல்லாம் என்னுள் தினித்துப் பார்த்தார்... பைலார்க்களிடம் முடியுமா?’ ‘பைலார்க்ஸ் டி நிர்சரவாதி யாக இருப்பதில் எனக்கு வருத்தமில்லை. மற்றவரைக் கேளி செய்யாதே!’

“அதற்குத்தான் நான் பிறந்திருக்கிறேன் அப்பா! எனது வேலை அது!”

— இது பைலார்க்களின் குரல் மட்டும்தானா?

திரு. சா.தே. ‘முழுமை பெறாமல் திடுதிப்பென (பு.பி.யின்) சில கதைகள் முடிந்துவிடுகின்றன என வாசகர்கள் நினைக்கும் இடங்கள் உண்டு’ என குறிப்பிடுகிறார். இதுபற்றி பு.பி யே எழுதுகிறார்: ‘பேரளவு துன்பத்தின் சாயை படியாது வெறும் உயிர்ப்பின்டமாக வாழ்ந்த ஒரு வாலிப்பன, திகர் என்று உலகத்தில் இயல்பாக இருந்து வரும் கொடுமைகளையும், அநீதி களையும் சமூகத்தின் வகர் விசித்தரங்களையும் கண்டு, ஆவேசமாக, கண்டதைத் தன் மன இருட்டில் ஏதாய்த்துச் சொல் விய பேய்க் கனவுகளாகும். எனது கதைகளின் அதாவது, பூர்வ கதைகளின் கரு அதுதான் அவற்றில், கதைக்குரிய கதைப் பின்னல் கிடையா. அவற்றிற்கு ஆரம்பம் முடிவு என்ற நிலை

கனும் பெரும்பாள்ளமயாகச் சிடையா? மன அவசத்தின் உருவகம் கதைகள் என்பதை ஒப்புக் கொள்வதானால், அவை கதைகள் ஆகும். இம்மாதிரியான முறையை அனுஷ்டித்து மேல் நாட்டில் கதைகள் பிரசரமாவது கூஜம். அந்த முறையை முதல் முதலாகத் தமிழில் இறக்குமதி செய்த பொறுப்பு அல்லது பொறுப்பின்மை என்னுடையதாகும்.”

இனி இறுதியாக பு.பி.யின் இலக்கியத்தில் நம்பிக்கை வறட்சி தொனிப்பது குறித்து...

இன்னொரு சந்தர்ப்பத்தில் எதிரொலிக்கும் ‘ப்ரெக்ட்’ டின் குரலை இந்துடன் ஒப்பு நோக்குவோமாக.

‘நலீன கலைகள் நம்பிக்கை வறட்சியைத்தானே’ எனக் கேட்டவர்களை தோக்கி, வேறொப்படி இருக்க முடியும் என்று விணவினார் ப்ரெக்ட். “பின்னால் செல்வதற்கு வழி யில்லை. (மனசுக்குப் பிடித்த) நல்ல பழையமயை நோக்கிச் செல்கிற பிரச்சினை அல்ல இது (மனசுக்குப் பிடிக்காத) கெட்ட புதியதிலிருந்துதான் தொடங்கியாக வேண்டும்” வரலாறு தானாகவே முன்னோக்கிச் செல்லும் என்கிற சூத்திர வகைப் பட்ட நம்பிக்கை வாதத்தைக் காட்டிலும் இன்றைய இழி நிலையைச் சுட்டுவதன் மூலம் எதிர்காலப் பொன்னுலகை நினைக்க வைக்கும் நம்பிக்கை வறட்சி மேலானது, மாறாக மாறுவது வெற்றியை நோக்கி மக்களை ஈர்க்கிறேன் என்ற பெயரில் நமது நல்விருப்பங்களினிடமிலான தீர்வுகளை முன் வைப்பது வெற்றிக் கான நடைமுறைகளைத் தூரிதப்படுத்துவதற்குப் பதிலாக அவசரம் காட்டாத உள் நிலையை உருவாக்குமல்லவா?

பு.பி.யின் படைப்பு முகத்தை ஓரளவு அறிமுகப்படுத்த எத்தனித்துவளார் திரு. சா. தே. என்றாலும் பு.பி.யின் பன்முக ஆளுமைகள் இனங்காணப்படவில்லை என்பது ஒருபுறம் இருக்க, பு.பி.யை அவர் உள்வாங்கிக் கொண்டிருப்பதே சரிவர அமையவில்லை என்றே எனக்குப் படுகிறது.

அவர் தத்துவங்களை யெல்லாம் பைலார்க்களிடம் தினிக்கப் பார்த்த அந்த பாண்டிய நாட்டுப் பரதேசியைப்போல ஆன்மீகச் சிமிமுக்குள் பு.பி.யை அடைக்க முயலும் போக்கும் பு.பி.க்கு இன்னொரு சிற்பியின் நாகம்தானே?

இறுதி முத்தாய்ப்பாக பேரா, அ. மார்க்ஸ் குறிப்பிடு, வகை இங்கே அவதானிக்கலாம், “வடிவத்தில் என்னைற்ற பல மாற்றங்களைக் கையாண்டவர் பு.பி. அவர் பலவேறு வகை உத்திகளைக் கையாண்டபோதும், அவை அனைத்தும் யதார்த்த வாத சட்டத்தை முழுமையாக உடைத்தெறிந்ததில்லை எனினும், மிக நல்லமான Non-linear எழுத்துக்கள் உட்பட பலவேறு வகையான வேறுபட்ட எழுத்து முறைகளின் மாதிரிகள் எனக் கொல்லத்தக்க பல எழுத்துக்களை அவரிடம் காணமுடியும்!”

திரு. அ. மா. குறிப்பிடும் எழுத்து மாதிரிகள் எவை எவை என்பதும், பு.பி.பின் உத்திகள் எங்குமே யதார்த்தவாதச் சட்டத்தை முழுமையாக உடைத்தெறிய வில்லையா என்பதும் நம்முன் நிழலாடி நிற்கும் கேள்விகள்.

இத்தகு எதிர்கொள்ளல்கள் மூலமே இன்றைய பொருத்தப்பாட்டில் பு.பி.பின் பன்றுக ஆருமை குறித்த பரிமாணங்களை நாம் இனங்காண இயலும். இன்னொரு சந்தர்ப்பத்தில் இது பற்றி சந்திப்போமாக!

யதார்த்த நெறி

புதுமைப்பித்தன் தனது கதைத் தொகுதிகளுக்கு எழுதியள்ள முன்னுரைகளினும் (காஞ்சனை, ஆண்மை) கலைமக்களில் எழுதிய கட்டுரையிலும் (எனது கதைகளும் நானும்—கலைமகள் 47) சிறு கதைபற்றியும் தனது இலக்கிய நோக்கு பற்றியும் கூறியுள்ளார். அவற்றை வாசிக்கும் பொழுது, இலக்கியம் பற்றி பூரணப்பட்ட ஓர் ஆக்கப் பூர்வமான கோட்பாட்டினை அவர் கொண்டிருக்க வில்லையென்பது தெரிகிறது. இலக்கியத்தின் தன்மைபற்றிய கருத்துத் தெளிவிருந்தது. அத் தெளிவு ஒரு கோட்டாடாக வளரவில்லையென்பது தான் உண்மை. அவரிடத்துக் காணப்பட்ட தனி மனித சுபரவமும், நம்பிக்கை வறட்சியும் அத்தகைய கருத்துப் பூரணத்துவத்திற்கு இடமளிக்கவில்லை. ஆனால், இலக்கியத்தின் நெறி யதார்த்தமாகத் தான் இருக்க வேண்டுமென்பதில் அவருக்கு ஐயப் பாடு இருக்கவில்லை.

(கா. சிவத்தம்பி)

புதுமைப்பித்தனுக்கு

ஊடாக

ஒரு யாத்திரை

—கந்தர ராமசாமி

ஓர் அர்த்தத்தில் புதுமைப்பித்தன் அவருடைய காலத்தில் ஓங்கி நின்ற தனிபரம். வ.வே.ச. அய்யின் காலத்திலிருந்து புதுமைப்பித்தன் காலத்துக்குக் காலதேவன் கணக்குப்படி இடைவெளி பத்தாண்டுகள் தான் என்றாலும், 'பங்கையர்க்கரசியின் காத'விலிருந்து புதுமைப்பித்தன் கதை கருக்கு வரும்போது ஒரு கலைஞர் பல பத்தாண்டுகளை வேகமாக விழுங்கிவிட்டத னாலேயே இக்கதைகள் சாத்தியமாயின என்று தோன்றத்தான் செய்கிறது. புதுமைப்பித்தன் வெற்றியும், தோல்ளியும், சோதனை யும், நவநவமான அம்சங்களை இழுத்துத் தொழில்படும் போக்கும் வளமண்டிக் கிடக்கும் ஒரு காலப் பகுதியின் விளைவுபோல் தென்படுகிறதே அன்றி. ஒரு தனிப்பட்ட கலைஞரின் தனிப்பட்ட காரியமாகத் தோன்றுவதில்லை.

சிறுகதை வல்லுநர்கள் என நாம் இன்றும் நம்பும், நம்பிக்கை வைக்கும் பலருடனும் சேர்ந்துதான் இவரும் தொழில் பட்டார் என்றாலும், நிறமை எனும் வார்த்தையைச் சிறுமைப்படுத்தி விடும் மேதாவிலாசம் இவர் ஒருவருக்குத்தான் சித்தியாகி யிருந்தது என்று சொல்லலாம். அவருடைய பலவீனங்களையும் இந்த மேதாவிலாசத்தின்

ஓர் அம்சமாகக் கொள்வதில் தவறில்லை. பயிற்சியிலும், குத்திராத்திலும், இலக்கிய நியதிகளிலும், இலக்கிய வல்லுநர்களின் பாடப்புத்தக கருத்துக்களிலும் நம்பிக்கை வைக்க மறுப்பது மேதாவிலாசத்தின் ஒரு பகுதியே. கலையை அளவுகோலுக்கு ஏற்றபடி தயாரிப்பதைவிட, தனது முர்த்திகரணத்துக்கு ஏற்றபடி கைத்துமாய் நம்முன் தள்ளிவிட்டுச் சென்று விடுகிறது அது. சீவுளி போட்டுச் சீவிக்கொண்டிருக்க அது பொறுமை கொள்வதில்லை. கலையின் பூர்ணத்துவத்தை விடவியலை இயற்கையின் ஜீவன் துடிப்பதையே—அது சற்று மோட்டாவாக இருந்து விட்டாலும் பரதகமில்லை—ஆசைப்படுகிறது இவருடைய கலை மேதை.

தன்னுள்ளிருந்து கலையின் புயலைப் பரப்பி அப்புயல் இட்டுச் சென்ற திசையில் எல்லாம் சுழன்ற ஓர் அசுரத்தனமைக்கு ஆளான கலைஞர் இவர். இவருடைய தன்னிச்சையான வேகச் சுழற்சியில் கலையுலகின் சம்பிரதாய வேலிகள் எத்தனை சரிந்தன என்பதை இப்போது நாம் கற்பணன செய்து பார்ப்பது சிரமமான காரியம்.

நன்றி :

மணிக்கொடி
பொன்னிமூ டலர்.

வேறொரும் கையாளாத...

புதுமைப்பித்தன் சிருஷ்டிகளில் வடிவ வகைகள், உத்திவேறுபாடு, தத்துவச் செறிவு, உணர்ச்சிச் சாயல் கள், பொருட் செழுமை, சிந்தனைப் போக்கு, சொல் ஸ்டாட்சி, கலைநோக்கு, பற்றின்மை முதலிய அம்சங்கள் தற்காலத் தமிழிலக்கியத்தில் வேறொரும் துணிந்து கையாளாத வகையில் விரவிக் கிடப்பதைக் காணலாம். ... அவர் நூறு கைத்தகள் எழுதினாரென்றால் நூறும் நூறு வகை; அவற்றில் நூற்றுக்கும் குறையாத க்கணக்களையும் வேற்றுமைகளையும் காணலாம். ஒவ்வொன்றும் ஒருதனிப்படைப்பாக இருக்கும்.

— (பெ.கோ.சு., சோ.சி.)

கமுத்து நாவல் வரிசை: 1. மேற்கூட பிரபு கோவனம் கொண்டு வருவது என்று சொல்ல விரும்புகிறோம். அதை கொண்டு மோகனாங்கி மேற்கூட விரும்புகிறோம்.

சென்னை மாநிலக் கல்லூரியில் கீழெத் தேயச் சுவடி நிலையத்தின் பொறுப்பாளராகக் கடமையாற்றிய தி.த. சரவணமுத்துப் பிள்ளையனால் எழுதப்பட்ட வரலாறு தமுகிய நாவல்தான் மோகனாங்கி. 1895ல் சென்னை இந்து யூனியன் அச்சுக் கூடத்தில் இதன் முதலாவது பதிப்பும், சொக்கதாத நாயக்கர் என்ற பெயரில் இதன் இரண்டாவது பதிப்பும் வெளிவந்தன.

கதையின் களம் தமிழ் நாட்டிலே தஞ்சாவூர், திருச்சிராப்பள்ளி பேரதேசங்கள், காலம், நாயக்க மன்னர்கள் அப்பகுதியில் ஆட்சி புரிந்த பதினேழாம் நூற்றாண்டுப் பகுதி. நாவல் தமிழ் நாட்டினைக் களமாகக் கொடைபோதிலும் ஈழத்துப் பேச்சு வழக்கிலுள்ள சொற்கள் பல இதில் இடம்பெற்றுள்ளன.

தஞ்சை, திருச்சி நகர அரசுகளுக்கிடையில் ஏற்பட்ட அரசியல் போட்டி பகைப்புலத்தில் காதல், வீரம், சோகம் முதலிய சம்பவங்களைப் பொறுத்தி கதையை இனிமையாக வளர்த்துச் செல்கிறார் ஆசிரியர்.

19. 2ல் தினகரன் வாரமஞ்சரியில் திரு. சே. சிவபாதசுந்தரம் எழுதி ய 'தமிழில் வெளிவந்த முதலாவது சரித்திர நூல்' எனும் கட்டுரை தெரிவிப்பது போல் கதையின் களமும் பாத்திரங்களும் காரணமாய் இந்நாலை தமிழ்நாட்டு நூலெனக் கொண்டால், தமிழின் முதலாவது வரலாற்று நாவலை எழுதிய பெருமை

அழுத்தவரான திரு:காணமலை தி.த.சாவணமுத்துப் பிள்ளை யினைச் சாரும். ஆனால், கதையில் வரும் சொற் பிரயோகம் களையும் ஆசிரியரையும் வைத்து நேர்க்கிள் தமிழின் முதலாவது வரலாற்று நாவலை உருவர்க்கிய பெருமை அழுத்தைச் சாரும்.

இதுபற்றி நடுநிலை நின்று யாற். பல்கலைக் கழக தமிழ்த்துறை விரிவுரையாளர் டாக்டர் நா. கப்பிரமணியம் கூறுகிறார்: ‘தமிழ் நாவலின் முக்கிய பிரிவான்றுக்கு முன்னோடியாக விளங்கியவர் அழுத்தவர் என்ற நியாயமான பெருமை அழுத்து தமிழ் நாவல் ஆராய்ச்சியில் ஈடுபடுபவர்களால் நினைவுகூரத் தக்கதென்பதை மறுப்பதற்கில்லை.’

ஏன்?

ஏன்?

—வ.ஐ.ச. ஜெயபரலன்

முகங்கள் சிதைந்து

யோனிகள் கிழிந்து

சவக்குழிகளிலும்

திருக்பட்ட முலைகளோடும்

ஙக்கப்பட்ட விதைகளோடும்

முழங்காலிட்டு

சொந்த மண்ணிலும்

குட்டப்பட்டு

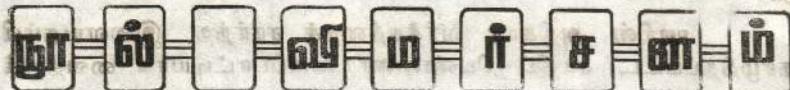
தலைகுளிந்த அகதிகளாக

உலகத் தெருவிலும்

ஏன் எங்களுக்கு இவ்விதம் எழுத்து?

ஏன் எம் நெஞ்சில் இவ்விதம் நெருப்பு?

நன்றி : காலம்

பஞ்சகோணங்கள் (நாவல்) கே. டானியல்

வீமர்சிப்பவர் : லதா ராமகிருஷ்ணன்

‘கேடுகெட்ட சீரழிந்த முதலாளித்துவ சமூக அமைப்புக்கு மாறாக தொழிலாளிய—யிவசாய வர்க்கங்கள் ஒன்றிணைந்து, தனக்குப் பின்னால் ஏனைய பின்தள்ளப்பட்ட வர்க்கங்களையும் இணைத்துக் கொண்டு செய்யும் போரினைத்தான் புரட்சி எனக் கொள்ளலாம். இந்தப் புரட்சியை வருவிப்பதற்கு ஒவ்வொரு இலக்கியக்காரனும் தனது பங்கினைச் செய்ய எழுதுவதுதான் புரட்சிக்கான இலக்கியமாகும். இதை விடுத்து, வெறும் அதித்தீர வாதத்திற்கும், தனி நபர்—குழுவினர்—வாதத்திற்கும் பரிந்து எழுதுவதென்பது புரட்சிக்கே துரோகம் செய்யும் எழுத்து வரிசைக்கே அவனைத் தள்ளிவிடும். இதில் நான் மிகவும் அவதானமாகவே இருந்தேன்; இருக்கிறேன்; இருப்பேன்.

—சாதி ஒழிப்பு, சாதி ஆதிக்கம் என அனைத்து ஒடுக்கு முறைகளையும் எதிர்த்துப் பேரரிட்டு வீரமரணமடைந்த தோழர் களின் நினைவுக்கு சமர்ப்பணம் செய்யப்பட்டிருக்கும் ‘பஞ்சகோணங்கள்’ புதினத்தில் தனது முன்னுரையில் குறிப்பிட டிருக்கும் யேற்கண்ட கருத்துக்களுக்கு ஏற்ப திரு. கே. டானியல் தமிழிறப் போராட்டம், அதைக் கொண்டு செலவதி ஜூன் குறைபாடுகள், அங்குள்ள தமிழர்களின் உண்மையான விடுதலைக்கு தமிழிறப் பிடுதலைப் போராளிகள் செய்ய வேண்டியவை என்னென்ன, அப்படிச் செய்கிறார்களா, செய்ய வில்லையெனில் செய்யாததற்கான காரணங்கள் என்னென்ன, அறியாமையா, ஆண்டாண்டுகால அதிகார வர்க்க உள் நோக்கங்களா, இன்று இலங்கைத் தமிழர்களின் வாழ்வு எப்படியுள்ளது, சிங்கள ஆதிகிகத்திற்கு எதிராகத் தமிழர்கள் ஒன்று பட்டிருப்பது எவ்வளவு தூரம் ஆத்மார்த்தமானது, எவ்வளவு தூரம் மேம்போக்காளது, தமிழர்கள் ஆத்மார்த்தமாக ஒன்றிணை வகைத்த தடுக்கும் சக்தியாக உள்ளது எது எனப் பலப்பல விஷயங்களைப் பயமின்றி, சத்தியவேட்டையோடு, எனில், உணர்ச்சிக் குழுறவே, அறிவுரைத்தொனியோ அறவே இல்லாமல் பஞ்சகோணத்தில் பதிவு செய்திருக்கிறார்.

நூல் விமர்சனம்

ஊனின் அதிகார வர்க்கத்தைச் சார்ந்த இளையதம்பிரதாற்றத்தப்பட்ட சாதிப் பெண்ணை வைப்பாட்டியாக வைத்துக் கொள்வார். ஆனால் அவளை மணமுடிப்பது பற்றி எண்ணவும் ஏலாது அவரால். வேறு யாராவது மணமுடித்தாலும் அவரை கையாள் சுருளியின் மூலம் தடைமின்றி இல்லாமலாக்கி விடுவார். அவரே போல் அதிகார சாதியில் பிறந்த, எனில் அதிகாரங்கள் அற்ற, வேண்டாத விதிவிலக்கு வாத்தியார். நேசித்த பெண் ஏதோ சாக்கு சொல்லி பிரிந்த பின் நெடுங்காலம் தனியாக வாழ்ந்து இறுதியில் தாற்றத்தப்பட்ட சாதிப் பெண் செல்லியின் தன்மானக் கருத்துக்கள், செயல்களால் கவரப்பட்டு அவளை மனக்கு முன்வருவார். சிங்கள ஆதிக்கத்தை எதிர்க்க தமிழரனை வரும் ஒன்றாகச் சேரவேண்டும் என்ற அறவுகளையே தமிழர் களுக்குள்ளே நிலவும் சாதிப்பெந்களை, தீண்டாமையை ஒழிப்ப தற்காக அல்லாமல் முடி மறைப்பதற்கும், நிலைத்து நிறக்க செய்வதற்குமே பயன்பெறுத்தி வரும் அதிகார வர்க்கத் தமிழர் களை அடையாளங் காட்டி ஒடுக்கப்பட்டவர்களை ஒன்று திரட்டும் ‘கிட்டிண்ணன்’, இளைய தம்பியின் வைப்பாட்டியாக சூழ்நிலை காரணமாக ஊரறியப் புழங்க நேர்ந்தும் தன்மான மிழக்காதவளாய், தன் இன மக்களின் நியாயமான உரிமை களுக்காக அயராது பாடுபடும், அதற்காய் இளையதம்பியை அனாயாசமாக உதறி விட்டு வரும் ‘பூதி’ —என நேர்ந்தியாகச் செதுக்கிய பாத்திரங்களின் வழி டானியல் என்ற மனிதரின் பரந்த நோக்கிலான மனித நேயமும், தெளிந்த சிந்தனையும் ஆற்றொழுக்காக 350 பக்கங்களில் பிரச்சாரத்தொனி இல்லால் தமிழிப் போராட்ட அரசியலைப் பேசிக் கொள்கின்றன.

கோயில் பிரவேசமென்பதை ஒரு குறியீடாகக் கொண்டு இலங்கை வாழ் தமிழர்களிடையே நிலவும் தீண்டாமையை, சாதிப் பிரிவினைகளை, வர்க்க பேதங்களை, சுரண்டல்களை விளக்கி கூறி ‘தமிழர்களின் தனியாட்சி உதித்தால் இவையெல்லாம் இற்றுப்போகும் என்ற உத்திரவாதமுன்டா, அந்த உத்திரவாதத்தைத் தரவேண்டியதும், பெற வேண்டியதும், அதற்கான ஆயத்த வேலைகளில் முழு முச்சாக கடுபட வேண்டியதும் இலங்கைத் தமிழர் விடுதலையில் நாட்டுக் கொண்ட அனைவருடைய தலையாய கடன் என்பதை அழுத்த மாக எடுத்துக் காட்டுகிறார் நாவலாசிரியர். சத்தியம் பேசுவது எத்தனையோ பேரின் கோபத்தையும், எரிச்சலையும், பகைமை-

யையும் சம்பாதித்துத் தரும் என்றாலும் அப்படிப் பேசுவதில் கீட்டும் அமைதியும், மனதிறவும் அலாதி. நாவலாசிரியர் கே. டானியலுக்கு அது நிச்சயம் கிடைத்திருக்கும். புதினத்தின் ஆரம்பத்திலான அவருடைய முன்னுரை அர்த்தம் செறிந்தது; ஆழங்கூடியது. கதையை விடவும் அதிகமாகக் கருத்தைக் கவரும் முன்னுரைகளின் வகையைச் (திரு. ஜெயகாந்தனின் முன்னுரைகள், வண்ண நிலவனின் 'கடல்புரத்தில்' புதின முன்னுரை, கோபிசிருஷ்ணனிய் சமீபத்திய வெளியீடான் 'உள்ளேயிருத்து சில குலகள்' நாவலின் முன்னுரை முதலியவைகளை உத்தரணம் கூறலாம்) சேர்ந்தது.

நாவலுக்கென்று வனிய அமைத்துக் கொண்ட நடை, பாணியென்று எதுவும் இல்லையென்பதைக் குறையாகச் சொல்ல முடியாதபடி அதன் இயல்பான இலங்கைத் தமிழோட்டம், (சில இடங்களில் புரிதலை சிரமப்படுத்தினாலும்) நாவலுக்கு இனிமையும், வளமையும் சேர்க்கிறது. நாவலை முடிக்கையில் நெஞ்சில் கூடும் கனம் நாவலின் வலிமையை, காநியத் தன்மையை நிருபிக்கிறது. பிரசுரித்த பதிப்பகழும், அதற்கு பெருமையற்றி எடுத்துக் கொண்டதிரு. அ. மார்க்ஸீம், மற்றவர்களும் நன்றிக்குரியவர்கள்.

தமிழின் பெருமை

புதுமைப்பித்தனால் சிறுக்கைகள் தமிழ் இலக்கிய செலவங்களாயின. திருத்தக்கதேவர் தொடங்கிய வடமொழிக் காவிய மரபு எவ்வாறு கம்பனிடத்தில் தமிழராகித் தமிழின் சிகரமாகி, அகில உலகையும் அளந்து நிற்கின்றதோ, அவ்வாறே வ.வெ.ச., ஐயர் அவர்களால் தொடங்கப்பெற்ற சிறுக்கை மரபு, புதுமைப்பித்தனிடத்துத் தமிழராகி, தமிழ் உரைநடையின் சிகரமாகி, அகில உலகிற்கும் தமிழின் பெருமையை எடுத்துக்காட்டி நிற்கின்றது.

(கா. சிவத்தம்பி)

அசோகமித்திரன் விமர்சன மலரும்

பிரேமிள் சிறப்பிதழும்

ஒந் கண்ணோட்டம்

கனவும், மீறலும் வெளியிட்டிருக்கும் இந்த இரண்டு மலர்களுமே, நீண்ட காலாக தமிழில் எழுதி வருங் குறிப்பிடத் தகுந்த இருவரைப் பற்றியவை. இருவருமே தமிழிலக்கியத்தில் கணிசமான சாதனை பிரிந்திருப்பவர்கள். முன்னவர் படைப் பிலக்கியத் துறையிலும், பின்னவர் திறனாய்வுத் துறையிலும் தமது சுவடுகளைப் பதித்துள்ளனர். கண்ணோட்டம் இவ் இரு வரையும் பற்றியல்ல, இரண்டு வெளியீடுகளையும் பற்றியதே. அதுகூட ஒப்பிட்டு அடிப்படையில் அனுகப்படவில்லை. ஒரோ காலத்தில் வெளிவந்து, ஒரே நேரத்தில் கைவசம் கிடைத்த காரணத்தால் ஒரு வசதி நோக்கிய இணைப்புத்தரன்.

மனம் திறந்து பேசப் புகுந்தால், கனவு அட்டைப் படத்தில் அசோகமித்திரனைத் தெரியவில்லை; உள்ளடக்கத்தில் தெரிகிறது. மீறலின் அட்டையில் பிரேமிளைத் தெரிகிறது; ஆனால், உள்ளடக்கத்தில் தெரியவில்லை.

அசோகமித்திரன் விமர்சன மலரில் அவரது எழுந்தின் தன்மை, மொழி ஆளுமை, கலையம்சங்கள் பற்றி அறிய சரியான திசை காட்டப்படுகிறது. தொகுப்பாசிரியர் ஜெயமோகனை இதற்காகப் பாராட்ட வேண்டும். அதே வேளையில் பிரேமிள் சிதப்பிதழ் தன் காரியத்தை பூரணமாகச் செய்யத் தவறி விடுகிறது. அது பிரேமிள் சிறப்பிதழே தவிர விமர்சன மலர்ல்ல, அதனால்தான் பிரேமிளின் ஆக்கங்களும், அவருடனான பேட்டியும் கொண்டதாக இதழ் வெளி வந்திருக்கிறது எனக் கூறி மீறல் நழுங்கிடக் கூடாது.

மீறலின் பக்கம் X-ல் காட்டப்பட்டபடி அவர்களுக்கு எவ்வெவர்களிடமிருந்து கட்டுரைகள் போய்ச் சேரவில்லையோ, அவை எதிர்பார்க்கப்பட்டபடி கிடைக்கப் பெற்றிருப்பின் பிரேமிள் பற்றிய சரியான பார்வையைக் கொடுக்கும் ஒரு சிறப்பிதழை

மீறல் வெளியிட்டிருக்கக் கூடும். ஆனால், இக்காரணம் இதழ் செய்யத் தவறிவிட்டதை நியாயப்படுத்திவிடாது. ஒரு சிறப்பிதழ் எப்படி அமையக்கூடாது என்பதற்கு மீறவின் இச் சிறப்பிதழ் உதாரணமாக அமையலாம் என்றே சொல்லத் தோன்றுகிறது.

இன்னுமொன்று, மீறல் கேட்டுக் கொண்டபடி கட்டுரையோ பதிலோ அனுப்பாதவர்களின் பட்டியலைப் பார்க்கிறபோது மிகக் வேதனையாக இருக்கிறது. ஒரு நல்ல சிறப்பிதழ் வெளிவர தமது குறைந்தபட்ச பங்கினைக்கூட அளிக்கத் தவறியமையின் காரணம் என்ன? யேசுவன்னைபத் தூண்டுகிறது அது.

க.நா.ச., வெ.சா., சி.சு.செ., ச.ரா. வரிசையில் பிரேமினுக்கு நிச்சயமாக ஒரு இடம் உண்டு. தனக்கென ஒரு தனிப் பாணி விமர்சனத் துறையை வளர்த்துத்து பெருமை அவருடையது.

‘அருப் பிருமிள் “இலக்கியத்தில் அழகு” என்பதை வனியுறுத்தினாலும் சமூகப் பிரச்சினையோடு செயல்படுவாக விளங்குகிறார்... அவர் திறனாய்வு படைப்பு நிலையை அடைகிறது’ என்று டாக்டர் க. பஞ்சாங்கம் எழுதுகிறார். ‘அவரது (பிரேமினின்) கட்டுரைகள் உரைநடையின் அதிகப்பட்ச சாத்தியத்தை உணர்த்தின்’ என்றார் சி.சு.செ. ஆனால், இத் தனித்தன்மைகளும், சிறப்புகளும் இதழில் வெளிப்படுகின்றனவா? பிரேமிள் சிறப்பிதழில் இவை அத்தியாவசியமான அம்சங்கள் அல்லவா?

இதழில் பிரேமினின் புதிய எழுத்துக்கள் உண்டு, பழைய பிரசுரமாகாத கவிதைகளும் உள்ளன. ஆயினும், இதழில் ஏதேனும் விசேஷம் இருக்கிறதென்றால் அது பிரேமினுடனான பேட்டிதான். இதழில் அரைவாசிப் பக்கங்களைப் பிடித்திருக்கிற மிக நீண்ட பேட்டி இது. நீண்டது மட்டுமல்ல, விவரணங்கள் நிறைந்ததுகூட. பிரேமினின் கைப்பையும், வெறுப்பையும் நீக்கியிருந்தால் வெளியிட்டாளர்கள் கொண்ணது போல தமிழில் இதுவரை வெளிவந்திராத ஆழமான பேட்டியாக (பேட்டிகளுள் ஒன்றாக) இது அமைந்திருக்கும்தான், மற்றப்படி பிரேமினை பிரேமிள் வாயாலேயே அறிவதில் என்ன ரசம் இருக்கிறது?

தமிழ் திறனாய்வுத் துறை பல்முனை வீச்சுப் பெற்று விகாசமடையத் துடிக்கும் இன்றைய காலகட்டத்தில் பிரேமிள் போன்ற ஒரு சிறந்த திறனாய்வாளர் பற்றி-படைப்பாளி பற்றி ஒரு சிறப்பிதழ் வருவது எவ்வகையிலும் வேண்டப்படுவதே. ஆனால், இதழ்தான் எதிர்பார்த்த பல்லனத் தராது போய் விட்டது. இது வருத்தமே தவிர வேறால். ஆயினும், அவர் பற்றிய ஒரு சிறப்பிதழுக்கு முதன் முயற்சி எடுத்தமைக்காக மீறலைப் பாராட்டத்தான் வேண்டும்.

அசோகமித்திரன் விமர்சன மலர் நான்கு பகுதிகளை உடையதாயினும் 110 பக்கங்களை மட்டுமே கொண்ட சிறிய மலர். முதல் பகுதியே பெரியதும், அசோகமித்திரன் என்கிற எழுத்தாளரின் கலைத் திறம் காட்டுகின்ற பகுதியுமாகும். ஜெயமோகன், ஞானி, தமிழுவன், அராவிந்தன், விட்டல்ராவு ஆகியோரின் கட்டுரைகளைக் கொண்டுள்ளது இது. திலீப் குமாரும், நகுலனும் அசோகமித்திரனின் இரு நூல்களை இரண்டாவது பகுதியில் விமர்சித்திருக்கிறார்கள். நான்காவது பகுதியில் அசோகமித்திரனது புதிய சிறுகதையொன்று, கட்டுரைகள் இரண்டு பிரசராராகியுள்ளன.

அசோகமித்திரனின் நாவல்களில், சிறுகதைகளில்கூட, அவரது விவரங்களைப் பாங்கு படைப்பின் கலைத் தன்மையைக் கெடுத்திருக்கிறது என்றான் இன்றுவரை பரவலாகப் பேசப் பட்டு வந்து கொண்டிருக்கிற நிலை து. அந்த முடிவினை அசோகமித்திரன் விமர்சன மலர் மறு சிந்தனைக்கு அவசியமாக்கி மிருக்கிறது என்று துணிந்து கூறலாம்.

ஆனால், மலர் சில சந்தேகங்களையும் ஒரு வாசகன் மனத்தில் தூண்டாமல் போகவில்லை.

வண்ணதாசன், அசோகமித்திரனின் நடைமீதான எதிர் வினையின் விளைவு என்றும், வண்ணதிலவன், சுப்ரபாரதி மனீயன், அஷ்வகோஷ், பாவண்ணன் போன்றோர் இவ் எதிர் வினை வளர்ச்சியுடன் தம் க்யவினை வளர்ச்சி சேர்ந்து வளர்ந்த எழுத்தாளர்களைன்றும், திலீப்குமார், விமலாதித்த மாமல்லன், கோபிகிருஷ்ணன் ஆகியோர் அசோகமித்திரனின் பாதிப்புள்ள எழுத்துநடை கொண்டவர்களைன்றும், சந்தேகமறக்

கறுகிறார் ஜெயமோகன். இன்னும், ஒரு நீண்ட பட்டியலே போடவும் இவர் தயாராக இருக்கிறாராம். இப்படிச் சொல்வதன் மூலம் ஜெயமோகன் சாதிக்க நினைப்பது என்ன? இந்த மாதி அசோகமித்திரனுக்கு வட்டம் சேர்ப்பது அந்த அசோகமித்திரனுக்கே கூட பெருமையில்லவியன்பதை ஜெயமோகன் உணர வேண்டும்.

அவர் தனித்தன்மைகள் நிறைந்த ஒரு சிறந்த கலைஞர். சந்தேகமே இல்லை. ஆனால், அசோகமித்திரனிடம் தனித் தன்மைகள் இருப்பதனால், தனித்தன்மைகள் உள்ள சகல எழுத்தாளருமே அசோகமித்திரனின் பாதிப்பை அடைந்தவர்கள் எனக் கூறிவது என்ன நியாயம்?

ஞானியின் கட்டுரை ஆழமானது. அசோகமித்திரனது கலைத்துவத்தைப் பொறுத்தவரை ஞானியின் முடிவுகள் மாறுபாட்டற்றவையென்றாலும், முரண்பாடுள்ள வேறு சில கருத்துக்களை அவர் அக்கட்டுரையிலே தெரிவித்திருக்கிறார்.

'முற்போக்குவாதியின் பார்வை அசோகமித்திரனிடம் இல்லை என்று சொல்கிறபோது, முற்போக்குவாதியின் பார்வையும்தான் இங்கு கேள்விக்குள்ளாகிறது' என்கிறார் ஞானி. இங்கே முற்போக்குவாதியென்பதும் இன்னார் இன்னாரென பெயர் குறித்திருந்தால் பிரச்சனையே இல்லை. ஆனால், ஒட்டுமொத்தமாக முற்போக்குவாதி என்றதன் மூலம் முற்போக்குப் பார்வையை தவறானது என்ற முடிவுக்கு அல்லவா வரசகளை இழுத்து வருகிறார் ஞானி? இன்னும், அசோகமித்திரனிடம் முற்போக்குப் பார்வை இருக்கிறது அல்லது இல்லை என்று சொல்வதற்குப் பதிலாக இந்த வருக்கிச் செல்லும் வார்த்தைகளை நூனிஏன் உபயோகித்தார்? 'அசோகமித்திரன் கருத்து முதல்வாதியாக இல்லாதபடியாலேயே பொருள் முதல்வாதியும் இல்லை' என்ற ஜெயமோகன் சொல்வது போன்ற முறண்பாடு போலவே இது தோன்றுகிறது. ஆயினும், ஞானியின் கட்டுரைகளில் இல்லாத அழுத்தமும் நியாயமும் உண்மை.

இவ்வாறான 'தோற்று'ங்கள் இதழில் நிவர்த்தி செய்யப் பட்டிருப்பின் ஒரு நல்ல விமர்சன மலர் தனக்குக் கிடைத்ததாக வாசகன் மகிழ்ச்சியடையலாம்.

மொத்தத்தில் அசோகமித்திரனின் படைப்புக்கள் பற்றிய கூரிய, விரிந்த விமர்சனத்துக்கு கணவு மலர் வழிகோலிக் கொடுத்திருக்கிறது என்பதை துணித்து சொல்வேன்.

நோக்காடு

(சிறுகதைத் தொகுதி)

அமிரணி

நோக்காடு எட்டு சிறுகதைகள் அடங்கிய ஒரு சிறிய தொகுதி. ஆசிரியரும் தமிழ் வாசகர்களுக்கு அந்தியமானவர் அல்ல. கதைகள் தரமானவை உட்பட சுமாராணவை என்று சொல்லும்படியான பல்தரத்தவை. ஒரு நல்ல தொகுப்பின் அம்சங்கள் இதிலுண்டு. ஆனாலும், தமிழ் தலித் சிறுகதைகள் என்கிற முத்திரையோடு வெளிவந்திருப்பதாலும், அறிமுகவரை முன்னுரை, மதிப்புரை போன்ற முதல் இரண்டு தலிர்ந்த பின்னைய ஆறு பக்கங்களில் தெரிவிக்கப்பட்ட சில கருத்துக்களை இல்லை என்று ஆழமான கவனிப்பைப் பெற்றிருக்கின்றது.

தமிழ் தலித் இலக்கியம்பற்றி தெளிவான ஒரு கருத்தினை முன்வைப்பதற்கான முயற்சிகள் நடைபெற்றுக் கொண்டிருக்கும் வேளையில், தலித் இலக்கியம் குறித்து விமர்சகர்கள், சமூகவியலாளர் மத்தியில் புதிய சிந்தனைகளும் ஒருவேளை முரண்பாடுகளும் கூட தோன்றிக் கொண்டிருக்கும் நிலவரத்தில் ‘தோக்காடு’ ஒரு கூரிய பார்வையைப் பெறுவது தலிர்க்குமுடியாததுதான்.

ஒரு பொங்கலும் சில எச்சில் பருக்கைகளும், கவலையின் நிறங்கள், நோக்காடு போன்ற கதைகள் நேர்த்தியாக அமைந்து யதார்த்தத்தைப் படம் பிடிக்கும் அற்புதமான வேலையைச் செய்திருக்கின்றன. அதேவேளை அநாவசியமாக வும், அபரிமிதமாகவும் வரும் சந்தி சேர்ப்புக்கள் நடையை நலினப்படுத்தியிருப்பதையும் ஒருவரால் சுலபமாகக் கண்டு கொள்ள முடிகிறது. இடைக்கிடை விரவி வரும் பேச்சு நடைகூட நடையின் தரத்தை நலினப்படுத்துவதில் தன் பங்கை தாராளமாகச் செலுத்தியிருக்கிறது. ஆயினும், மொத்தத் தொகுப்பின் மதிப்பீடு சாமான்யமானதல்ல. சமீபத்தில் நல்ல சில கதைகள் கிடைத்திருக்கின்றன என நாம் பெருமைப் படக்கூடிய ஒரு தொகுப்புதான் இது.

ஆனால், தலித் இலக்கியம் என்பது கடுமையான விவாதிப்புக்கும் விமர்சனத்துக்கும் உட்பட வேண்டியது. அதன்

பல்வேறு முகங்களும் இன்னும் துல்லியமாக்கப்பட வேண்டியே உள்ளன. எனக்கு அறிமுகமாகும் தலித் இலக்கியங்கள் அல்லது தலித் இலக்கியங்கள் என்ற பெயரில் எனக்கு அறிமுகமாகும் படைப்புக்கள் யாவும் எந்த வகையில் தலித் இலக்கியமாகின்றன என்பதற்கு எந்தப் பதிலும் த ரவில்லை. நோக்காடு உட்படத் தான். இவை நல்ல யதார்த்தமான படைப்புகள் என்பதைத் தனிர வேறு எந்தவிதமான அபிப்பிராயத்தையும் என்னால் கொள்ள முடியவில்லை.

என்னுள் எழும் பிரச்சனைகளை இங்கே முன்வைக் கிறேன். இவை தீர்க்கப்பட வேண்டியவை மட்டுமல்ல, தீர்மானிக்கப்படவும் வேண்டியவை.

1. மலசல வாடை அதிகமாக வீசுவதாலேயே இவை தலித் இலக்கியமா?
2. தலித்துக்களால் எழுதப்படுவதால் தலித் இலக்கியம் ஆகின்றதா?
3. தலித் அல்லாத ஆளால் ஒரு தலித்தின் மன நிலையோடு ஒருவரால் எழுதப்படும் இலக்கியம் தலித் இலக்கியமாகாதா? ஆகதாயின், தலித் இலக்கியம் படைப்போர் தலித்தாக இருந்தாலும், அந்த தொழிலைச் செய்தொராக இருக்க வேண்டுமென்ற அவசியம் ஏதேனும் வர நியாய முண்டா?
4. யதார்த்த இலக்கியக் கோட்பாட்டுக்குள் தலித் இலக்கியம் அடங்க மறுக்கிறதா? தொழிலாளர் இலக்கியமாக இது வளர மறுப்பது என்று?
5. ஆப்பிரிக்க இலக்கியத்தோடு இது அடிக்கடி தொடர்பு படுத்தப்படுவது எங்களும் பொருந்தும்? ஆப்பிரிக்க கறுப்பு இலக்கியம் தீர்க்க தேசிய உணர்வு கொண்டது. மன்னும் மொழியும் கலாச்சாரமும் அதன் உந்தியாகும். ஒடுக்கப் படுதல் அல்லது கொடுமையப் படுத்தப்படுதல் என்ற ஒரு அட்சம் தனிர தலித் இலக்கியம் ஆப்பிரிக்க இலக்கியத்தோடு எவ்வளக ஒத்திசைவு கொண்டது?

இவை தீர்க்கவும் தீர்மானிக்கவும் படுகிற பட்சத்தில்லை அடக்கப்பட்ட ஒடுக்கப்பட்ட மக்களையும் சித்தாந்த ரீதியில் அன்றி ஒன்று சேர்க்க, போராட, கொண்டகளை வென்று எடுக்க இயலாதிருக்கும் ஒரு இலக்கிய செல் நெறியில் எனக்கு நம்பிக்கை குறைந்தே இருக்கும். ஆளால்... யதார்த்த இலக்கியமும், தொழிலாளர் இலக்கியமும் காண மறுத்த சில கோணங்களை வெளிச்சுத்தில் வைப்பதை தலித் இலக்கிய முயற்சி செய்திருக்கிறது என்பதில் எனக்கு உடன்பாடு.

—தேவகாந்தன்

இலக்கு ★ 23

நகுலனின் வாக்குமூலம் நாவல் கேரளப் பல்கலைக் கழகத்தில் முதுகலைப் பாட புத்தகமாக (1994 - 95) இடம்பெற்றுள்ளது. நவீன இலக்கிய இதற்காட்டத்துங்களையே தள்ளாடச் செய்துவிடுகிற நகுலனின் படைப்பு மாணவர்களால் எவ்வளரு ரசிக்கப் பெறுகிறது என்று பார்க்கவேண்டும்.

—‘முன்றில்’ செய்தி

வாக்குமூலம் (நாவல்)

நகுலன்

சுய—தேடல் என்பதும் மிகவும் உள்நோக்கிய பார்வை என்பதும் சம்பந்தமானது என்றே சொல்ல வேண்டும். தேடலில் ஈடுபட்டுள்ளவர் புற உலகிலிருந்து விலக நேரிடச் சகல சாத்தியங்களும் உள்ளன. ‘அவ்வளவு தூரம் என்னுள்ளேயே மாட்டிக்கொண்டு விட்டேன்’ (பக்கம் 80) என்ற கூற்றும் ‘அவ்வளவு தூரம் அவன் வாழ்க்கையிலிருந்து விலகி இருந்தான்’ (பக்கம் 68) என்ற வாக்கியமும் இதைத் தெளிவு படுத்துகின்றன. ஆனால் தன்னைப் புரிந்துகொள்வதுதான் வாழ்க்கையின் ஒரே இலக்கு என்பதால் இந்த அபாயகரமான ஆயத்தங்களில் ஒருவர் ஈடுபட நேர்கிறது.

முற்றாகத் தனிமையில் விடப்பட்ட ஒருவர் பிறர் யாரும் தன்னைக் கவனிக்கவில்லை என்ற உறுதியுடன் செய்யும் செயல் தான் உண்மையான, மிகவும் இயல்பான செயல். உண்மையான ‘நான்’ அது மட்டுமாகத்தான் இருஞ்க முடியும். வாழ்க்கையின் சிக்கல்களின் கொடுமையால் இந்தத் தனிமை, இந்த அந்தாங்கம் அநேகருக்கு மறுக்கப்படுகிறது. உண்மையான ‘நான்’ யார் என்று அறியுமுன்னரே சாவுகள் வந்துவிடுகின்றன. அர்த்தமற்ற சப்த அலைகளைப் பாடுவது, பிறகு கைகளைக் கொண்டு படுக்கையில் வேக வேகமாக அடிப்பது, தனக்குத்தானே பேசிக் கொள்வது எல்லாமே தனிமையிலேயே நிழஷ்கின்றன இராஜசேகரனுக்கு.

ஒருவிதத்தில் பார்க்கப்போனால், மூளைபூர்வமாக, உணர்வூர்வமாக வாழ்பவர்களின் வாழ்க்கை, குறிப்பாக இப்படிப்பட்ட sensitive—ஆன வாழ்க்கையை மேற்கொண்டிருக்கும் படைப்பாளி களின் வாழ்க்கை மிகவும் சித்திரவதை யானது. மன ரணங்களிலிருந்து எழும் எழுத்துக்களுக்கு என்றே ஒரு தனி திஜுத்தன்தை கிடைத்து விடுகிறது. ‘வாச்கு மூலம்’ புதினத்தை என்னால் அப்படித்தான் பார்க்க முடிகிறது. நகுலன் பின் குறிப்பில் எழுதியிருப்பதுபோல் ஏழாண்டு கெப்பான அனுபவங்களுக்குப் பிறகே இப்படைப்பு எழுதப்பட்டிருக்கிறது.

இராஜீசுகாரன் மானுட சோதனைகள் நிகழ்த்திப் பார்த்துக்கொண்டபவராக இருக்கிறார். பிராந்தி மூலம் தன்னையே தாண்டிப்போக விரும்புகிறார். மன ஆட்டத்தை நிறுத்த முடியாதவராகக் குடித்துக் கொண்டிருக்கிறார் (பக்கம் 76). பிராந்தி அருந்திய நிலையில் “எனக்கு நான் மாத்திரம்தான் உண்டு என்பதைத் தெரிந்துகொண்டேன். அந்த நானும் எனக்கில்லை” என்கிறார் (பக்கம் 81). இரு நாட்கள் தொடர்ந்து குடித்த பின் ஒரு குண்யமான மனதிலை அவருக்கு ஏற்படுகிறது (பக்கம் 83). மனதைத் தாண்டிய நிலை என்று ஒன்று பக்கம் 89-ல் குறிப்பிடப்படுகிறது. மனதிற்கு மேல்பட்ட பிரக்ஞாக்கு அப்பாலபட்ட நிலையும் குறிப்பிடப்படுகிறது. இதையில்லாம் அனுபவித்துப் பார்த்தால்லாயிய எழுத முடியாது.

சுய—சித்திரவதைகள் மூலம் ஏற்பட்ட தன்மீதான பார்வைகள், வாழ்க்கை மீதான பார்வைகள் புதினம் முழுக்கக் காணக் கிடைக்கின்றன.

நிறைய வருடங்கள் முன்பு — 1980 என்று நினைக்கிறேன்— ‘இரண்டு சிகரங்களின் கீழ்’ புதினத்தின் ஆசிரியர் ஆனந்துடன் பேசிக்கொண்டிருந்தேன். அவர் சொன்னது என் நினைவுக்கு வருகிறது: “உலகில் ஒரே ஒரு மனிதன்தான் இருக்கிறான். அவன்தான் அவனவருள்ளும் இருக்கிறான்” என்று. இதனால் தான் இராஜீசுகாரனுக்கு ஒவ்வொருவரையும் பார்க்கும் பொழுது அவர்களில் ஒரு அம்சம் இல்லாவிட்டால் இன்னொரு அம்சமாக ஆசிரிய முடிகிறது. தனிலில் சாமிராவ் சாமியையும் அவரது இரண்டாவது அண்ணையும் காண முடிகிறது.

புதினத்தில் வரும் ஏன் தாம்பஸன் கெட்டிக்காரத் தாம்பஸனாக இருக்கிறார். அங்கமுத்துவும் தன்னளவில் நிறைவு பெற்றிருக்கும் ததாபாத்திரம்தான்.

இராஜசேகரணைப் போலவே நிறைய பேர் பிடிக்காத வேலைகளில் காலம் தள்ளிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். ஆனால் தனக்குப் பிடிக்காத விஷயங்களைத் தொடர்ந்து செய்து வந்தாலன்றித் தான் பிடித்தவற்றைச் செய்ய முடியாது (பக்கம் 67). இராஜசேகரின் வாழ்க்கை பெண்ணின் பெறும் காலத்தில்தான் தொடர்க்கிறது. வேலை செய்து கொண்டும் எழுதிக் கொண்டும் இருக்கும் அநேகருடைய வாழ்க்கை இன்னும் ஆரம்பமாகர்மலேயே இருக்கிறது. பொருள் வசதி உள்ளவர்களின் நிலை வேறு.

அபேட்சகர்களின் வாக்குரூலத்தைப் பரிசீலனை செய்யும் குழுவில் ஒரு உள்ள மருத்துவரும் (வி.கெ. பிள்ளை) இருப்பது வரவேற்கத்தக்கதுதான். “எனக்கு இப்பொழுதெல்லாம் யார் பைத்தியம், யார் பைத்தியம் இல்லை என்று சொல்ல முடிய வில்லை” என்று அவரே ஒப்புக்கொள்கிறார் (பக்கம் 99). உண்மை நிலையும் அதுவே. Thomas J. Scheff என்ற சிந்தனையாளர் சுவாதீனம், சுவாதீஜயின்மை என்ற பாகுபாடு களுக்குப் போதுமான ஆதாரம் இல்லை என்கிறார்.

அபேட்சகர்களில் ஒருவரான சங்கரன் தான் ஒரு மேஜை ஆகிவிட்டாகவும் ஒரு சவிட்டு மெத்தை ஆகிவிட்டாகவும் நினைக்கிறார் (பக்கம் 98). குணமடைந்து வரும் மனச்சிதைவு நோயாளிகளுக்கான ஆய்வு ஒன்று சென்னையில் இரண்டு ஆண்டுகள் முன்பு நடந்தது. இந்த ஆய்வுக்கு உதவி புரிந்து கொண்டிருந்த சமூகப் பணியாளர் நோயாளியிடம் கேட்டகேள்வி களுள் ஒன்று, “நீங்கள் வேறு ஒருவராக அல்லது ஒன்றாக மாற முடியும் என்று நினைக்கிறீர்களா?”

வினா வரிசைப் பகுதி மிகவும் சுவாரஸ்யமானது மட்டுமின்றி உளவியல் முக்கியத்துவம் வாய்ந்ததும்கூட. ஆனாலும் கணிப்பு inventory - களில் இது போன்ற கேள்விகள் காணப்படுகின்றன.

இப்பொழுது நடைமுறையில் இருக்கும் சம்பிரதாய ரிதியான உள்ள மருத்துவம் எவ்வளவுதான் நல்லத்துவம்

வாய்ந்ததென்றாலும் மிகவும் கொடுமானது. இத்துறை சமூகக்கட்டுப்பாட்டை வலியுறுத்தும் வகையில் அமைந்து மனிதனின் இயல்பான தன்மை மீது சமாதி எழுப்பிக் கொண்டிருக்கிறது. ஒரு லட்சியவாதிகூட உள்ளால் சிகிச்சைக்குப் பிறகு தன் லட்சியத்தை விட்டு விலகும் அளவிற்கு வந்துவிடக் கூடும்.

பிடிக்காத வேலை, பிடிக்காத படிப்பு போன்றவைகளைத் தொடர்ந்து மேற்கொள்ள உள்ளால் மருத்துவம் வீரியமிக்க வருத்தமுறி மருந்துகளைக் கையாள்கிறது. தார்மீக ஆவேசம் கூட உள்ளால் மருந்துகள் மூலம் மட்டுப்படுத்தப்படுகிறது. சராசரி வாழ்விலிருந்து விலகும் ஒருவரின் சுயத்தை நசித்து சராசரி வாழ்க்கைக்கு உட்படுத்துவதுதான் உள்ளால் மருத்துவத்தின் குறிக்கோள்.

இந்தச் சராசரித் தன்மை தேவைதானா என்ற கேள்வியைச் சன்னமான குரலில் சிலர் மட்டும் கேட்டுக்கொண்டிருக்கிறார்கள். இவ்வளவு பின்தங்கிய, பழையை சார்ந்த குழலில் ஆரோக்கியமான மனநிலை படைத்த உள்ளால் மருத்துவர் வி.கெ. பிள்ளையை உள்ளடக்கிய ‘வாக்குமூலம்’ வெளி வந்திருப்பது ஒரு சமூக முக்கியத்துவம் வாய்ந்த நிகழ்வாகும்.

—கோயிகிருஷ்ணன்

மேதமை

மனிக்கொடி நாள்களில் தயிழ்ச் சிறுக்கை வளாக்கியில் அளவுக்கு மிஞ்சிய சோதனைகள் செய்து உருவத்தில், உள்ளடக்கத்தில், கற்பணையில்லன்று பலவேறு சமயங்களில் பலவேறு முயற்சிகளில் ஈடுபட்டு, தனக்குப் பின் வந்த படைப்பாளர் பலரை தன் வழியைப் பின்பற்றும் பக்தர்களாக உருவாக்கியது புதுமைப் பித்தனின் சிறுக்கை மேதமை.

(பெ.கோ.கு., சோ.சி.)

இலக்கியச் சந்திப்பு :

எஸ்.பொ.

ஆறுமுக நாவலருக்குப் பிறகு மிகப் பெரும் கண்டனகாரர் என்று பெயரெடுத்த வர்தான் இன்று எஸ்.பொ. என்ற இரண்டு எழுத்துக்களை கால்யா குறிக்கப்படும் எஸ்.பொன்னுத்துரை. ஈழத் தமிழிலக்கிய வரலாற்றில் அறுபதுக்கள் எஸ்.பொ. சகாப்தம்தான். இது உடன்மறையாக எதிர் மறையாக இருமுனைகளிலும் செயலாற்றிய ஒரு காலவெளி.

நாற்பது ஆண்டுகளுக்கும் மேலாக எழுதிவரும் எஸ்.பொ. நாவல், சிறுகதை, நாடகம், கட்டுரை, இலக்கியம் போன்ற வற்றில் மட்டுமல்லாது இன்னும் பலதுறை களிலும் தம் கலா முனைப்பைக் காட்டி இருக்கிறார்.

1993க்கான லில்லி தேவசிகாமணி முதலாவது சிறுகதைப் பரிசு இவ்வாண்டு எஸ்.பொ.விள் ‘அவா’ சிறுகதைத் தொகுதிக்கு வழங்கப்பட்டிருக்கிறது என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

புலம் பெயர்ந்த தமிழனாக அவுஸ்திரேலியாவில் வசிக்கும் எஸ்.பொ.வை அண்மையில் சென்னையில் சந்தித்தோம். அவருடனான இரண்டு மணி நேரத்துக்கும் மேலான உரையாடலில் தொகுக்கப் பெற்ற கருத்துக்கள், உருவும் சிதையா வகையில் இங்கு பிரசுரமாகின்றன.

—ஆசிரியர் குழு.

இலக்கு : இந்தியாவில் தங்கள் பட்டப்படிப்புக் காலத்தில் தமிழ் இலக்கிய வட்டங்களுடனான் தங்களின் தொடர்பு, நன்கு பழகிய எழுத்தாளர்கள் பற்றி சொல்லுவார்களேன்.

என்.பொ.: என் பட்டப்படிப்பு தொடர்க்குவதற்கு முதலே கம்யூனிஸ்டு தலைவர் ப. ஜீவானத்தத்தின் ஆளுமையினால் நான் இலக்கிய போதம் பெற்றிருந்தேன். இது நடந்தது 1948ல். பின்னர் என் பட்டப்படிப்பு நாட்களில் பி. எம். கண்ணன், அக்காலத்தில் தினத்தந்தி நிருபராக விளங்கிய திருஷ்ணமூர்த்தி, காலம் மாறிப்போக்கு தமிழ் சினிமா படத்துடன் தொடர்புபடிக்குந்த முகவை ராஜ மாணிக்கம், இன்று எழுத்துலகிலிருந்து காணாமல் போய் விட்ட கம்பம் கறுப்பையா ஆசிய சிலருடைய பெயர்கள் அக்காலத்தைப் பற்றி நினைவு கூரும்போது என் ஞாபகத்தில் வருகின்றன. இலக்கியவாதிகளின் தொடர்பு இவ்வாறிருக்க, செயற்பாட்டளவிலும் ஒரு விஷயத்தை இங்கே குறிப்பிட வாம். அக் காலகட்டத்தில் அடுக்குமொழி டாம்பீகம் சிந்தி ஒரு செயற்கையான தமிழ் நடையை உருவாக்கிய திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தைச் சேர்ந்த எழுத்தாளர்களுடைய இலக்கிய அசிங்கங்களை வெளிப்படுத்தும் ஒரு போராளியாகவும் நான் அன்று திகழ்ந்தேன்.

இலக்கு : அந்த நேரத்தில் தங்கள் மனத்தைக் கவர்ந்த எழுத்தாளர்கள் யார், யார்? சில படைப்புக்கள்...?

என்.பொ.: நிச்சயமாக பாரதியும், புதுமைப்பித்தனும் என்னுடைய தலையாய் ஆதரவங்களாக விளங்கினார்கள். புதிய உவமைகளைக் கையாளுதலினால் மராட்டிய எழுத்தாளர் வி. ஸி. காண்டெகரும் என்னைக் கவர்ந்திருந்தார். தமிழில் வெளிவந்த சிறந்த சரித்திர நவீனம், அரு. ராமநாதன் எழுதிய வீரபாண்டியன் மனைவி என்பது என் அபிப்பிராயம். தி. ஜானகிராமனின் எழுத்துக்களும் என்னை மிகவும் கவர்ந்தன.

ஒரே கதையை பல்வேறு பாங்கங்களிலே சொல்லுகிறார் என்ற பழியை அண்மைக் காலத்திலே லா. ச. ரா. சுமக்க நேர்ந்துள்ள போதிலும் சொல்லாட்சியிலே அவர் ழன்டிருந்த பரமார்த்த பக்தியிலே நான் ஒருபோது ஈர்க்கப்

(தொடர்ச்சி பக்கம்: 51)

சிறுகைத் தமா பூப்புப்புப் பங்கிட மீதாயிருக்கிற : முன்னுடைய பாபாவுடி சுரியங்கி வாய்வுகளைப்பும் சுதாமலை

★ நெடுங்காலில் இடிபு சுராகாஷத்திலோ மகிழுபு

உண்மை மனிதன்

★ நெடுங்காலில் பாபாவுடி இன்னியும் பாபாவுடி வாய்வு மகிழுபு சுராகாஷம்

தேவகரந்தன்

நெடுங்காலில் பாபாவுடி சுராகாஷம் வழக்கம்போல் அதிகாலையில் கண்

பீட சூப்பிப்பிடு விழித்த கோபாலி, இன்னும் கலைந்து
இரா மூலை விடாத அசதியுடன் பாயிலேயே படுத்
பாபாவுடி சூப்பிப்பிடு திருந்தார்.

நெடுங்காலில் பாபாவுடி தெருவோரத்திலும் நின்ற மரக்கிளைகளை ஊடறுத்து கீழ்த்
பிரிந்து எவ்விட விடுதியிலிருந்து குரியன் கதிர்களை இறைத்
தூக் கொண்டிருந்தது.

சாசரி பார்க்கிற காட்சிதான். ஆனால்,
நெடுங்காலில் அன்றைக்கு அது அழகும், அர்த்தமும்
நெடுங்காலில் ஒரு சுடிய காட்சியாகத் தென்பட்டது அவ
ருக்கு. அன்றைய விடியலில் அவரது உள்ள
மும் உயிருங்கூட குதாகலித்தன. நான்கு
நாட்களுக்குப் பிறகு அவர் வெளி யீ
போகப்போவுதொன்றும் விசேஷமான
காரியமல்ல. அதை ஒரு விசேஷ நாளாக்கப்
போகிற சம்பவம் அன்று மாலையில்தான்
நடக்கவிருந்தது.

நெடுங்காலில் தான் படுக்கையிலீருந்த நான்கு நாடு
களிலும் அது சம்பந்தமாக ஒருவர் கூட
நூபங்கள் நிகழப்பது தன்னோடு வந்து பேசுவில்லை, தமது
ஆர்வத்தை அக்கறையைக் காட்டிக்கொள்ள
வில்லை என்று நினைக்க அவரது மனத்து
விருந்த நம்பிக்கை மெல்ல ஈடுபடப் பார்த்த
தது. ஆயினும், அவர்களுக்கிருந்த பல்வேறு
ஏழு ஸூப் பீட வசதியினங்களும், அந்த வயதுகளில் இருக்க
க்கூடிய இயல்பான அசட்டைத் தனமும்
ஞாபகத்தில் எழு அவர் மீண்டும் உறுதி
யடைந்து கொண்டார்.

நீரம் ஆகசூக மனைவி, மகள் என்று ஒவ்வொருவராக விழித்து, காபி தயாரித்து முடித்தபோது ஏழுமளிர் ஆகிவிட்டது.

முதல் நாள் இரவு சாப்பாடு வேண்டாமென்று கூறிவிட்டு பில்கட் மட்டும் சாப்பிட்டுப் படுத்தவர் அவர். அதனால் காலையில் கண்ணிழித்த சிறிது நேரத்தில் வயிறு குடை ஆரம்பித்திருந்தது. குறுக்கும் நெடுக்குமாக எல்லோரும் ஓர் அவசரத்தில் போல் நடந்து கொண்டிருந்தார்களே தவிர யாரும் அவர் பக்கம் திரும்பி ஒரு சிறிய அக்கறையைக் காட்டும் பார்வையைக்கூட வீசவில்லை.

வயிறுபோல மனமும் குடேறிச் குடேறி கொதிப்படைய விருந்த கடைசி விநாடியில். முத்த பேர்கி குழந்தை ஒரு ஆட்டத்தோடும் பாட்டத்தோடுமாய் காபியைக் கொண்டுவந்து அவருக்குப் பக்கத்தில் தொப்பென்று வைத்துவிட்டு பாய்ந்து முற்றத்துக்கு ஓடியது.

தமினர் வைக்கப்பட்ட அதிர்ச்சியில் காபி சிறிது எகிறிப் பாய்ந்து சிமிண்டுத் திண்ணனையில் விழுந்தது. அந்தக் குழந்தைக்குக்கூட அவர்மீது அசட்டையா? இருக்க முடியாது. ஆனால், கோபாலிக்கு அப்படித்தான் நினைக்கத் தோன்றியது. அருக்கடுக்காய் மனத்தில் விழுந்த கசப்புக்களால் வீடு அப்போது வீடாகத் தோன்றவில்லை அவருக்கு. நான்கு நாட்களே அவர் படுக்கையில் கிடந்திருந்தார். ஆயினும், அதுவே அவருக்கு ஜென்மாந்திர தண்டனைக்குச் சமானமாகத் தோன்றியது. அவர் எப்போதும் கண்டிராத், கானுவோமென்று எதிர்பார்த்து மிராத தனது சொந்த வீட்டின் உணர்ச்சிக் கோலங்கள் பெரும்பாலும் அவரைத் திகைத்துப்போகவே செய்துவிட்டன.

அந்த வீடு மொத்தமுமே — மனைவி, மகள், மகள், மருகள், மரமியார் என்று எல்லா உறவுகளுமே — ஒருவகை அசட்டையென்ததைத்தான் அவர்மீது காட்டிக் கொண்டிருந்தன. அது கடந்த ஒருசில மாதங்களாகவே தன்மீது காட்டப்பட்டு வந்திருப்பதை அவர் ஒரு மேலோட்ட உணர்வாய்த் தெரிந்திருந்தாலும், பாயில் கிடந்த அந்த நான்கு நாட்களிலுமேதான் அதை துல்லியமாகக் கண்டார். அவர்களது உம்பெமன்ற முகங்களிலும், அழைத்த குறுக்கு பதில் கொடாமையிலும், குசினியில் எழுந்த புறுபுறுப்பு முணுமுணுப்புகளிலும் வெறுவிதமாக அவர் உணர்ந்திருக்க முடியாதுதான்.

அந்த நாள்கு நாட்கள்... அப்பப்பா!

போன புதன்கிழமை காலை எட்டு மணியளவில் வெளியே சென்ற கோபாலி, பன்னிரண்டு மணிக்குள்ளாகவே விட்டுக்குத் திரும்பியிட்டார். அது அவரது மனைவிக்கும் மகனுக்கும் பெரிய ஆச்சரியம். காலையில் காபியடன் வெளியே முறப்பட்டுப் போனாரானால் மீண்டும் இரவு பத்து மணிக்கு மேலேதான் அவர் வீடு திரும்புவது வழக்கம். அப்படியன்றி மகாநாடுகள் கூட்டங்களன்று ஒன்றிரண்டு இரவுகள் வீடு வராமல் இருப்பதும் உண்டு. பாதி நாளில் அவர் திரும்பி வந்தது ஒரு இருபத்தெட்டாண்டு. பாதி நாளில் அதுதான் முதல் தடவை.

குசினிக்குள் அடுப்பிலே உலை கொதித்துக் கொண்டிருந்தது. அது இல்லை, இது இல்லை என்று தாங்களும் கொதித்தபடி அவர்கள் சமயமல்லத் தொடர்ந்து கொண்டிருந்தார்கள். அவர் ஏன் அந்த நேரத்தில் வந்தார், ஏதேனும் சுகவீனமோ என்று மனைவி, மகள் பக்கத்திலிருந்து ஒரு உசாவுகை எழவில்லை.

அவற்றையல்லாம் நினைக்கிற வருந்துகிற நிலையில் கோபாலி இல்லை. பாயை எடுத்து வந்து திண்ணையில் போட்டுக்கொண்டு படுத்துவிட்டார். அப்படியே உடனடியாகத் தூங்கியும் போனார்.

மாலை மூன்று மணியளவில் யாரோ உசுப்பி சாப்பிடச் சொன்னபோது, ‘சுப்பாடு வேண்டாம், உடம்பு சரியாமில்லை’ என்று மறுத்துவிட்டு மறுபடியும் தூங்கி சிட்டார். ஆறு மணியளவில் மருமகன் வேலாயுதம் வேலையிலிருந்து வீடு வந்த பிற்பாடுதான் அவருக்கு உடம்பு நெருப்பாகக் கனன்று கொண்டிருப்பது தெரிய வந்தது.

‘உடம்பு நெருப்பாக் கொதிக்குதே! மருந்து எடுத்தீங்களா, மாயா?’ பக்கத்திலமர்ந்து வேலாயுதம் கேட்டான்.

‘அதெல்லாம் வேண்டியதில்லை, வேறு. கொஞ்சம் கூக்கும் மல்லியும் அவிச்சக் குடிச்சா எல்லாம் சரியாப் போயிடும்.’

‘போர்த்து மூடிக்கொண்டு வேற படுத்திருக்கீங்கி குளிருதா? மலேரியாவோ என்னமோ? எதுக்கும் மெல்ல

மெல்லமா உமா டாக்டர்கிட்ட போய்க் காட்டிக்கொண்டு வாய்க்கேள்' என்று கூறி, அவர் அந்தளவு பிடிவாதமாக மறுப்பதன் காரணத்தை ஓரளவு அனுமானித்துக் கொண்டு, 'ம்... பிடியுங்க' என்று பத்து ரூபா நோட்டென்றை எடுத்து அவரிடம் நீட்டினான் வேலாயுதம்.

நோட்டை தயக்கத்தோடு வாங்கிக்கொண்ட கோபாலி, பக்கத்து தெருவிலுள்ள உமா கிளினிக்குக்குச் சென்று மருந்தெடுத்து வந்தார். அப்போதுகூட 'ம்... பிடியுங்க' என்ற மருமகனது வார்த்தையும், தொனியும் அவரது உயிரைப் பிடித்து ரப்பராய் இருந்துக்கொண்டிருந்தன. வீடு வந்ததும் மாத்திரை களை விழுங்கினிட்டு மறுபடி பாயில் சரிந்துவிட்டார்.

வந்த ஜாரம் மலேரியா இல்லையென்று டாக்டர் கூறியிருந்தாலும், அது நான்கு நாட்கள் அவரைப் படுகிகையிலே போட்டுவிட்டது; முன்று தடவைகள் மருந்தெடுக்க வைத்து விட்டது.

முதல் நாள் மாலை நன்றாக வியர்த்துக்கொட்டி உடம்பு லேசப்படத் தொடங்கிவிட்டது. ஜாரம் காலையில் முற்றாக விட்டுவிடுமென்று அவருக்கே தெரிந்தது. அப்படியில்லா விட்டாலும் மறுநாள் காலையில் கண்டிப்பாக வெளியே போக வேண்டுமென்று அவர் தீர்மானித்துக் கொண்டார். வெளியே சென்று கானிக்கவேண்டிய காரியங்கள் இருந்ததனால் மட்டு மல்ல, வீட்டிலிருந்து தப்பிக்க அவருக்குத் தெரிந்த ஒரேயொரு மர்க்கழும் அனுவாகவே இருந்தது.

அந்த விடுபடுதலுக்கான நாளும், அந்த நாளுக்கான விடியலும்தான் அப்போது அவர் கண்முன்னால் பரந்துகொண்டிருந்தது. இன்னும் சிறிது நேரம்தான். அவர் போவதற்கு ஆயத்தப்பட்டுக் கொள்ளலாம். ஆனால், தன் மனிதர்கள் பற்றிய எண்ணம், அவர்கள் மனநிலை பற்றிய நினைப்பு அவரை நிலத்தில் அழுத்திவைத்துக் கொண்டிருந்தது. கிளம்பவிட வில்லை.

பக்கத்தில் போப்பிள்ளை வைத்துச் சென்ற காபியை மெல்லிய அகுயையோடு எடுத்துக் குடிக்க ஆரம்பித்தார்

கோபாலி. காபிக்கு சர்க்கரை கம்மியாக இருந்தது. யானா யாவது கூப்பிட்டு சர்க்கரை கேட்க நினைத்தார். பின் அந்த எண்ணத்தை மாற்றிக்கொண்டு விறுவிறுவென காபியைக் குடித்து முடித்தார்.

பக்கத்திலுள்ள பெரிய தாயார் வீட்டுக்குப் போயிருந்த மகன் பிரளையன் திரும்பி வந்துகொண்டிருந்தான். ஏனோ, தன் வீட்டுக்கு வந்துபோகிற அடுத்த வீட்டிப் பின்னைபோல் தன்னிலிருந்து அவன் அந்தியப்பட்டுப் போன உணர்வொன்று இதயத்துள் ஊடுருவியது கோபாலிக்கு.

கொள்கை கொள்கையென்று காலம் முழுக்க வாழ்ந்து கொண்டிருப்பவர் அவர். தடையுத்தரவுகளை மீறிய தொழிலாளர் போராட்டங்களில் கலந்து கொண்டும் வேலை திறுத்தங்களில் பங்கு கொண்டும், பன்முறை சிறைசென்றவர். அவரது வாழ்முறையே அவர் ஒப்புக்கொண்ட அரசியல் சித்தாந்தத்தை அவரது வீட்டுத் தின்னணைக்கும் போதகம் செய்திருக்கும். ஆனால், அவரது மகனோ... அவரது அரசியலின் அகர வரிசை தெரியாதவனாக இருந்தான். இருக்கும் தன் தளத்தின் பிரக்ஞை இன்றி, தானில்லாத ஒரு தளத்தின் வாழ்வினுக்காய் கனவு கண்டுகொண்டிருந்தான். அவர் வடதுருவும். பிரளைனோ தென் துருவும். அப்படி ஒரு வார்ப்பு!

அதுமட்டுமேயாமிருந்தால் அவரால் பொறுத்துப் போயிருக்க முடியும். இத்தனை காலம் பொறுத்தாரே, அதைப் போல. ஆனால், அவரது அத்தனை கருத்துக்கும் நம்பிக்கைக்கும் மாறாக அன்மைக் காலத்தில் அவன் பேசவும் நடக்கவும்கூட தொடங்கியிருந்தான்.

அவன் மீது வெறுப்படையவும் அலுப்படைந்தவர்போல் நிர்விகர்ப்பமாய் அவனையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தார் கோபாலி. வந்தவன் நேரே குசினிக்குள் நுழைந்தான். சாப்பிட்டான் போவிருக்கிறது. பத்து நிமிஷங்களில் வெளியே வந்தான். சைக்கிளை எடுத்தான். போய்விட்டான். அன்று காலேஜாம் இல்லை. எங்கு போனானோ?

அத்தனை தருணங்களில் அவரை நியிர்ந்து ஒரு பார்வை பார்க்கவில்லை அவன்.

எதோ ஒரு வெற்றியில்போல் கோபாவியின் தலை நிமிச்ந்தது. ஆனால், இது உண்மையில் ஒரு வெற்றிதானா?

வெற்றியாக இருக்கிற பட்சத்தில்கூட, தந்தையாய் இருப்பதாலான வெற்றிதான் இது. இதில் அவர் பெருமைப்பட எந்த அம்சமும் இல்லை.

குழந்தைகள் அடுத்த வீடுகளில், தெருவில், கால்வாய்க் கரையில்லை விளையாடப் போய்விட்டன. இன்னும் சிறிது நேரத்தில், அதோ, முற்றத்தில் குந்தியிருந்து தனது சைக்கிளை அங்குலம் பாக்கியில்லாயல் தேய்த்து பளபளக்க வைத்துக் கொண்டிருக்கிறானே மருஷமகன் வேலாயுதம், வேலையில்லா விட்டாலும் அன்றைக்கு அவனும் எங்காவது வெளியில் பாய் விடுவான். காலைச் சாப்பாட்டுப் பிரச்சனை முடிந்ததென்று வீடு சுற்றே அமைதியடையும். அது மதியச் சாப்பாட்டுக்கு உலை அடுப்பிலே ஏறும்வரை தொடரும்.

அவரது மனைவி, அவரது மக்கள், அவரது பேரப் பின்னள்கள், மகளைக் கல்யாணம் முடிப்பதற்கு முன்பிருந்தே அவரது மருமகன்... இருந்தும் யாரோ போலவே அவர்கள் வாழ்ந்து கொண்டிருப்பதைத்தான் அந்த நான்கு நாள் விட்டில் தங்குகை அவருக்குத் தெளிவாகக் காட்டியது.

அவர்களாக வாய்விட்டுச் சொல்லவில்லை என்றாலும் அவர்களிடத்தில் ஏற்பட்ட அந்த மாற்றத்துக்கான காரணம் பற்றி அவரிடத்தில் ஒரு அனுமானம் உண்டு.

அவர் தன் கருத்து நிலையில்போல் வாழ்முறையிலும் இம்மியளவுகூட மருமாட்டார் என்று தெரிந்தோ தெரியாமலோ, ஒரு முகக்களிப்பு தானும் காட்டப்படாததும், ஒரு சிறிய குறுக்கிடேதும் இல்லாததுமான ஒரு வாழ்நிலைமைதான் அவருக்கு அங்கே இருந்து கொண்டிருந்தது. அவர் ஏதாவது உழைந்தார் அல்லது இல்லை, அவர் மகனுக்கு கல்யாணம் செய்து வைத்தார் அல்லது இல்லை, மகனை கல்லூரி வரை படிப்பிந்தார் அல்லது இல்லை... ஆனால் யாரும் சமிக்ஞையில் பாவத்தில் சரி ஒரு வேறுபாட்டைக் காட்டியதில்லை.

ஆனால், திமிரன்று எல்லாமே தலைகீழாக மாறி விட்டன. திமிரன்று எல்லார் மனத்திலும் அவர் இளப்பமாகி

விட்டார். பேர்லின் சுவர் தகர்ப்பத் தொடங்கியபோதே அந்த நிலைமை அவருக்கு ஏற்படத் தொடங்கிவிட்டதென்பதை இப்போது அவர் யோசிக்கையில் புரிந்தார்.

அவர்கள் தன்னைப்பற்றி தானில்லாதபோது வெளிப் படையாகவே என்ன பேசிக்கொள்ள முடியுமென்பதை கோபாலி ஒருமுறை கற்பனை செய்து பார்த்தார்.

அவருக்குச் சிரிப்பாக வந்தது.

‘அப்படியே நினைக்கட்டும்! ’

‘காற்று கடவிலிருந்து உருவாகிறது, வடக்கு தெற்கு துருவ பனிவலயங்கள் புவியின் தட்பவெப்ப நிலையைச் சமன்படுத்தி வைத்திருக்கின்றன என்று சொன்னால் இவரைக்குப் புரியவா போகிறது? மரங்கள் அசைவதால் காற்றும், மராரிகாட்டமினால் தட்பவெப்பமும் பூமியில் ஏற்படுகின்றன என்று என்னும் இந்தக் காமான்யர்களால், தேசங்களின், மனித வர்க்கத்தின் எதிர்காலத்தையா புத்துக்காள்ள முடியப் போகிறது? புரிய முடியாதவர்கள் இவ்வாறு வாழ்பவனை முட்டாளன்றுதான் நினைப்பார்கள். அப்படியிருக்க அவர்களாது அபிப்பிராயங்களில் நான் வெந்துவிட்டத் தேவையில்லைத்தான்.

‘இவை மட்டுமா, இன்னும் எத்தனையோ சீர்பிழுகள் ஏற்படலாம். அதற்காக நானைய உலகின்மீதான நம்பிக்கையை நான் இழந்துவிட்டு, சொந்த வீட்டுக் காரியங்களைக் கவனித்துக் கொண்டிருந்தால் போதுமா?’

‘என் நம்பிக்கைகள் எவ்வளவு ஆழமானவையென்றும், என் கணவு எவ்வளவு விஞ்ஞான ரீதியானதென்றும் எப்படி இவர்களைப் புரிய வைப்பது? இதோ பாருங்கள், ஜீராப்பிய சோஷலிசம் தோற்றுத்தான் போய்விட்டது. போகட்டுமேன்! சோவியத் யூனியன் சிதறித்தான்விட்டது. சிதறட்டுமேன்! அதனால் சோஷலிசமே தோல்வியென்று ஆகினிடுவதெங்களம்? பாரிஸ் கம்யூன் தெரியுமா? உலகத்தின் முதலாவது தொழிலாளர் அரசு அதுதான். அதற்கு என்ன கதி நேர்ந்தது? சிதிலமாகிப் போகவில்லை? அதன் பின்னர் தொழிலாளர் அரசு ஒன்று வேண்டாமென்றும், சாத்தியமில்லையென்றும் யார் கூப்பாடு போட்டார்கள்? இப்போது எதற்காக இந்தக் கூச்சல்? கீழை,

ஐரோப்பிய சோஷவிச அரசுகளும் ஏறக்குறைய பாரிஸ் கம்யூனுக்கான மதிப்பைக் கொண்டவைதான். சோவியத் ஸ்தாபகத் துக்கு பாரிஸ் கம்யூன் எவ்வளவு அனுபவ ரீதியான அறிவைக் கொடுத்ததோ, அது போலத்தான் இனிவரும் தொழிலாளர் அரசு ஒன்றாக்கு சோவியத்தும் பிற சோஷவிச அரசுகளும் அனுபவ அறிவைக் கொடுத்திருக்கின்றன.

‘இது தெரியவிட்டால் மார்க்சியம் புரியவில்லையென்று தான் அர்த்தமாகும்.

‘இதுபற்றி உங்களுக்கு எங்கே தெரியப் போகிறது? உதாசினப்படுத்துகிறீர்கள், கவலைப்படுத்துகிறீர்கள்... செய்யுங்கள். ஆனால், சமுதாயம் பற்றி ஒரு சரியான புரிதல் உள்ளவனுக்கு உங்களைப் போன்ற தடுமாற்றம் ஏற்படாது. அவன் உறுதியாகவே நிற்பான், உங்களை இழக்கிற ஒரு சந்தர்ப்பம் ஏற்படும் பட்சத்தில்கூடு.’

கோபாலிக்கு மனமுறிவு நோய்ப் போயிற்று. கலக்கம் தீர்ந்தது. அந்த புளிதத்தில் சற்றுப் பலமாக அவர் வாய்விட்டுச் சிரிக்கவும் செய்தார்.

மாமிக்கும், மனைவிக்கும், மகனுக்கும் அது கேம்டிருக்குமோ?

அவருக்கு அது இனி பொருளில்லை.

தன் கடமையை முழுமாதத்தோடு செய்யும் உரம் ஊறுப் பெற்றவராய் பாமிலிருந்து எழுந்து சென்று உடம்பைக் கழுவி உடை மாற்றினார். சுவரில் கொருஞியிழுந்த தோள் பையை எடுத்து மாட்டினார். கறுப்பா பிரவுணா என்று கண்டுபிடிக்க முடியாதபடி நிறம் மாறிப்போய்க் கிடந்த செருப்பை அணிந்தார். ஆயிற்று, கோபாலி புறப்பட்டு விட்டார்.

மெயின்ரோடில் ஏறி ரயி வே ஸ்டேஷன் பக்கம் திரும்பினார். நூரத்தில் வளைவு முனையில் அந்த இரட்டை மாடிக் கட்டிடம் தெரிந்தது. சமார் ஜம்பது தொழிலாளர்கள் வேலை செய்கிற ஒரு பிளாஸ்டிக் கம்பெனி அது. நீண்ட காலமாக இயங்கிக் கொண்டிருந்தது. இருண்ட அதன் தோற்றுத்தினால் போலும் அப்படி ஒரு தொழிற்சாலை அந்த கிடத்தில் இருப்பதே பலருக்குத் தெரிந்திருக்கவில்லை. ஆனால்,

அங்கு வேலை செய்த தொழிலாளர்களை அவ்வப்போது கீக் கடையில் கண்டு பேசியதிலிருந்து கோபாலி அந்தத் தொழிற் சாலையின் தற்பேர்களை நிர்வாகச் சீர்கேட்டை, தொழிலாளர் அடையும் இன்னைக்களை நன்றா தெரிந்து கொண்டார். அவர்களை ஒரு தொழிற்சங்கமாக ஒன்று சேர்த்து மாநில தொழிற்சங்கநின் அங்கமாக, அகில இந்திய சம்மேளனத்தின் ஒன்றுதிரண்ட சக்தியாக மாற்ற எண்ணங்கொண்டார். அவரது ஏற்குறைய ஓராண்டான முயற்சியில்தான் அந்த பிளாஸ்டிக் பாக்டரி தொழிலாளர்களில் பலர் ஒரு தொழிற்சங்கமாக இணைய பாதி மனதுடனாவது சம்மதம் தெரிவித்தனர். அவரது அனைத்து முயற்சிகளுக்கும் ஆதரவு தெரிவிப்பவராக இருந்தான் முத்த தொழிலாளி சின்னராச். அவர்களது பாதி மனதுச் சம்மதமே கோபாலிக்குப் போதும். அவர்கள் சக்தியின் மகத்து வத்தை ஒரு கோரிக்கையை வென்றெடுப்பதின் மூலமே நிருபித்து, அவர்களை முழுமனதுடன் தொடர்ந்து சங்க வேலை களில் ஈடுபட வைத்துவிடுவார் அவர். அந்த தொழிற் சங்கம் தான் அந்த பிளாஸ்டிக் பாக்டரியில் அன்றைக்கு அங்குராப் பணம் செய்து வைக்கப்படவிருந்தது.

பாக்டரியைப் பாரித்தபடி நடந்து கொண்டிருந்த கோபாலி பாலத்தைச் சமீபித்ததும் திடீரென நின்றார். அவரது விழிகள் குத்திட்டன.

மறுகணம் அந்தக் காட்சியில் சரீரத் தாக்குதலுக்கு ஆட்பட்ட வர்போல பதைத்துப் போனார் கோபாலி. ஆம், அவர் பயந்தது நடந்தேவிட்டது. அவர் தயாரிப்படுத்திய தொழிலாளர்கள் ஒரு படுபிறபோக்கரன், இயல்பில் முதலாளிய அடிவருடித்தளம் உடைய இன்னொரு தொழிற்சங்கத்தின் நெருப்பு வாயிலில் விழுந்துவிட்டனர் என்பதற்கான சாட்சியமாய் அது தொழிற்சங்க கத்தின் கொடிகள் தொழிற்சாலை எதிரிழுள்ள சிலையொன்றைச் சுற்றிய வெளியில் பறந்துகொண்டிருந்தன.

அவர் தோற்றுவிட்டார். இறுதிக் கட்டத்தில் தோற்று விட்டார். அதுவும் எவர்களிடத்தில் தோற்கக்கூடாதோ அவர் களிடத்தில் தோற்றுவிட்டார். அவரால் இலகுவில் நம்ப முடியாத காட்சிதான். ஆயினும் அது அங்கே பிரத்தியட்சமாகிக் கொண்டிருந்தது. ஒரு தோல்வியின் பிரத்தியட்சம்.

விட்டிலே ஒரு தோல்வியின உணர்வு உறுத்தலோடு ஒடிவந்தவருக்கு, வெளியிலும் ஒரு தோல்வி காத்திருந்திருக்கிறது. விட்டுத் தோல்வியின் அதை காரணத்தால் விளைந்ததா அந்த வெளியிலுக்கத் தோல்வி? இருக்கலாம். இல்லாமலுமிருக்கலாம். ஆனால், விளைந்துவிட்டபின் பாதிப்பு ஒரேயாதிரித்தானே இருக்கிறது!

கோபாலிக்கு என்ன செய்வதென்று தெரியவில்லை. பக்கத்திலிருந்த கூக்கடை ஓரமாய் ஒதுங்கி, எவர்களுக்கோ அல்லது எதற்கோ பயந்த மாதிரியில் மறைந்து நின்று கொண்டு, விழா வெறிக்கோடிப்போன அந்த இடத்தை, தொழிற் சாலையின் உள்ளும் வெளியிலுமாய்ப் போய்வரும் தெரிந்த, தெரியாத முகங்களைப் பார்த்தார்.

பின் ஆயாசத்தோடு ஒரு நீண்ட முச்சை உயிர்த்துவிட்டு, “ஸ்ட்ராங்கா டி ஓண்ணு போடப்பா” என்று கூக்கு ஆர்டர் கொடுத்தார் அவர்.

முகுடித்ததும் உடம்பு சற்றே தெம்படைந்தது. மனம் வேகமாகச் சுழன்றது. என்ன முடிவு செய்தாரோ, கூக்கு கடன் சொல்லிவிட்டு தெருவில் ஏறினார் கோபாலி.

சீவல் கடையில் நின்றிருந்த சின்னராசு அப்போது தரின் அவரைக் கண்டுகொண்டு, “கோபாலன்னே! கோபாலன்னே!” என அழைக்கபடி பின்னால் ஒடிவந்தான். அவனையும் சந்திக்க விரும்பாதவர் போல் அந்த ஜனக் கூட்டத்துள் நுழைந்து நுழைந்து ரயில்வே ஸ்டேஷனை நோக்கி விரைந்தார் அவர்.

எதிரே வந்தவர் பின்னால் யாரோ அழைப்பதைக் கூற, தனிக்க முடியாதவராய் கோபாலி நின்றார்.

“கோபாலன்னே!”

“வா, சின்றாசு.” தன் மனவுணர்களை மறைத்துக் கொண்டு மேலோட்டமாய்ச் சொன்னார் கோபால்.

“ரெண்டு முனு நாளா உங்களைத் தேடினேன்” னே. பார்க்க முடியல்.”

“நாலு நாளா உடம்புக்கு முடியாமல் போச்ச. வெளியில் வரல்.”

“ககமில்லையா? தெரிஞ்சிருந்தா விட்டில் வந்து பார்த்திருப்பனே! என்னென்னே உடம்புக்கு? ரொம்ப வாடிப் போமிட மங்களே!”

“கும்மர ஜூராம்தான். அது சரி, என்ன விடியமா என்னைத் தேடி னே?”

“சங்க விடியமாய்த்தான்’னே. அது... வந்து...”

சின்னராச் சொல்லத் தயங்கினான். மனத்துக்குள் திரட்சியாய் ஒன்று இறுகி வந்ததுபோல் தடுமாறினான். அவரது ஆர்வம், அவர்கடுத் முயற்சிகள் அவனுக்குத் தெரியும். இரண்டாய் வீடுவீடாகச் சென்று அந்தத் தொழிலாளருக்கு தொழிற்சங்கம் பற்றிய பாலபாடம் நடத்தியவர் அவர். அவர்கள் மீது அளவிலா நம்பிக்கை வைத்திருந்தவர். இருந்தும் அவர்கள், அவனும் கூடத்தான், அவரது முயற்சிகளை நம்பிக்கைகளைப் பொய்யாக்கிவிட்டனர். இனிமேல் எப்படியென்று விஷயத்தைச் சொல்வது?

சின்னராச் தடுமாறவும், “சொல்லு, சின்றாச்” என்று தூண்டினார் கோபால்.

“அது... வந்து... அண்ணே, பாதிப் பேருக்கு மேலே குழப்பிக்கொண்டு போய் வேற சங்கம் வைச்சிட்டாங்க. நாம் இனி சங்கம் அமைக்கிற விடியம்... சரி வரும்னு... எனக்குத் தோணால்.”

“ம...! நீயும்கூட அதில் மெம்பராச் சேர்ந்திட்டியா?”

“ஆமாண்ணே! ஆளும்கட்சி தொழிற்சங்கமாச்சே, வட்டச் செயலாளரே நேரில் வந்து எல்லா சௌகரியமும் திடைக்கும்னு...! அதோட, இனிமே இந்த மாதிரி முதலாளி—தொழிலாளின்னு பேசறவெதல்லாம் அர்த்தமில்லை, கடவுள் இல்லென்னு பேசறது சுத்த முட்டாள்தனம்னு வேற எல்லாரும் பேசிக்கிட்டாங்க, அண்ணே! அதனாலதானாமே அந்தனவு பெரிய வல்லரசாயிருந்த சோவியத் யூனியன் அழிஞ்சபோச்சாம்!” என்றான் சின்னராச் மிகுந்த பாமரத்தனத்தோடு.

“ம்!..”

சங்கம் அமைத்த விடயம் கோபாலுக்கு ஏற்கனவே தெரியுமா? இவர் எமாறவில்லையா? ஒடிந்துபோக வில்லையா? -சின்றாசு தவித்தான். இன்னும், அவரைப் பார்க்க இவனுக்குப் பரிதாபமாகவும் இருந்தது. அதனால் மேலும் பளிவான், தனி வான் குரவில் சொன்னார். “வர்ற வெள்ளிக்கிழமை சங்கச் சார்பில் கோயிலுக்கு பொங்கல் வைக்கிறாங்க... நீங்களும்...”

“நானா? எனக்கு நேரம் வராது, சின்றாசு. அதுசரி, பொங்கல் எந்தக் கோயிலுக்கு?”

சின்றாசு கையை நீட்டி பாக்டரி மதிலோரமிருந்த சிறிய கோயிலைச் சுட்டிக்காட்டினான்.

“ஓ... முச்சந்திப் பிள்ளையாருக்கா?” தனக்குத் தானேபோல் சொல்லிக்கொண்டார் கோபால்.

“ஆமாண்ணே, அதுக்குத்தான்.”

“சரி, வேறு என்ன?”

“சங்கம் வைக்க நீங்க முதல்ல போட்ட பணம்...” என்று இழுத்தபடி பாக்கெட்டிலிருந்து பத்து ரூபாவை எடுத்தான் சின்றாசு.

அவர் மெல்லச் சிரித்தார். “அதையும் பொங்கலுக்கு வைச்சிரு, சின்றாசு. இல்லே, அந்தக் கோயிலைப் பெரிசாக்கட்ட தேவைப்படும், எடுத்துக்கோ. சரி, நான் வரட்டுமா?”

கோபால் நடந்தார்.

இவ்வளவு எமாற்றத்தோடும், இத்தனை தோல்வி களோடும் கோபால் எங்கே போகிறார்? வெறுப்பிலும் வேதனை யிலும் தன் உடல்நிலையையே மறந்துவிட்டாரே கோபால்! சின்றாசு ஒடிப்போய் அவரது வேகத் தாடு சேர்ந்து நடந்த படி, “இப்ப எங்கண்ணே போறீங்க?” என்று தயக்கமாகக் கேட்டான்.

“அம்பத்தாருக்கு.”

“அம்பத்தாருக்கா? நாளைக்கு இல்லே, நாளையின் கணக்குப் போங்களேன், அண்ணே. ரொய்ப களைச்சுப் போயிருக்கீங்க. வெய்யில் வேறு ஏறியிட்டுது...”

தன் முதுமையின் இயலாமையை, நோயின் பலவீனத்தை மறந்து நடந்துகொண்டிருந்தவர் சடாரென நின்றார். நெடிதாக ஒரு இளைப்பு முச்சுவிட்டார். பின் அவனது கண்களை ஊருங்கிப் பார்த்தவாறே நிதானமாகச் சொன்னார்: “உங்க எல்லார்கிட்டேயும் நான் தோத்திட்டேன், சின்ராசு. ஆனா, இன்னும் எனக்கே நான் தோத்துப்போகல். அதுவரைக்கும் நான் ஓடிக்கொண்டுதான் இருப்பேன். வறுமையும், அறியாமையும், அடிமைத்தனமும் தலைமுறை தலைமுறையா நிறைஞ்சிருக்கிற ஒரு தேசத்தில், நான் எனக்கே தோக்கிறதுங்கிறது என்னிக் குமே சாத்தியம் இல்லை. நீ போ, சாயந்தரமா திரும்பி வர்றப்போ உன்னைப் பார்க்கிறேன்.”

அவனது தோளில் தட்டிவிட்டு திரும்பி தனது புதிய களத்தை நோக்கி, பாதசாரிகள் சுருங்கப் பாதையில் இறங்கி ரயிலேற நடந்தார் கோபாலரத்தினம்.

மேலே நின்று அவர் போவதையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தான் சின்ராசு. சாத்தியப்பாடு உன்னதோ இல்லாததோ, தான் சவீகரித்துக் கொண்ட கொள்கைக்கு இறுதிவரை விசுவாசமான ஒரு உண்மை மனிதனை, அந்த விசாலமற்ற தொழிற்சங்க வாதியின் உருவத்தில் தரிசித்து மெய்சிவிரத்தான் அவன்.

கோபமே மிஞ்சும்

அவருடைய (புதுமைப்பித்தனுடைய) நோக்கை ஒப்புக்கொள்கிறோமோ இல்லையோ, அவர் சொல்லும் விதத்தில் மனத்தைப் பறிகொடுத்து விடுகிறோம். அவருடைய கதைப் போக்கில் நாம் இழுத்துச் செல்லப் படுகிறோம். பிறகு நிதாமைமாகச் சிந்தித்துப் பார்த்தால் பல குறைகளை எடுத்துக்காட்ட முயல்வோம். அந்த முயற்சியில் நம்மை நாம் மறந்துவிடுவதால் ஏற்படும் தோல்வி உணர்ச்சியில் கோபமே மிஞ்சும்.

(ப.கோ.ச., சோ.ச.)

மறு விசாரணை

ம்ருவாக்டரியு தலையூர்

இலக்கு காலாண்டிதழில் தொடர்ந்து
வெளிவரவிருக்கும் இப்பகுதி
வெ. சா. வின் 'ஒரு மறுவிசார
ணை'யின் அர்த்தம்மட்டும்
கொண்டதல்ல. காலத்தின்
நிர்ப்பந்தத்தினால் அல்லது
வேறு நிர்ப்பந்தங்களினால்
உரிய இடம்பெறாது மறக்கப்பட்ட இலக்கிய
சிருஷ்டிகளை அகழ்ந்தெடுத்து
வாசகர் பார்வைக்கு வைக்கிற
தான் ஒர் அர்த்தத்தையும்
கொண்டுள்ளது.

ஒரு நால் காலம்கடந்து
நிறுகும் வாழ்நிலை நியாயத்
தையும், அநத நியாயத்தின்
தாரதப்பியத்தையும், ஒருவேளை
வனிக்கப்படாமலும், பின்
மறைந்தேயும்விடும் நிலையை ஒரு நால்
அடைவதற்கான காரணத்தையும்
ஆராய்வது அவசியமென்பர்.

அந்தவகையில் பலநால்கள்
இப்பகுதியில் மறுவிசாரணைப்
படலாம். வாசகர்களிடமிருந்து
ஆக்கங்களும் ஆலோசனைகளும்
வரவேற்கப்படுகின்றன. இங்கே
மாதிரிக்கு ஒன்றாக கலாநிதி
கா. சிவத்தம்பி பாஜும் பாவையும்
நாவல்பற்றியும், அதன் ஆரியர் விந்தன்
பற்றியும் எழுதிய 'புனைக்கதை
எழுத்தாளரும் இலக்கிய வரலாறும்'
என்கிற கட்டுரை இடம்பெறுகிறது.
இது 'இலக்கியமும் கருத்துநிலையும்'
என்ற அவரது நாலில் இடம்பெற்றுள்ள
கட்டுரைதான். இப் பகுதிக்காகவே
எழுதப்பட்டுள்ளது போன்ற
பொருத்தம் கருதி அதை
இங்கே வெளியிடுகிறோம்.
நால் தமிழ்ப்புத்தகாலயத்தின்
வெளியிடு. 1862ல் வெளி
உந்தது.

புனைக்கதை எழுத்தாளரும் இலக்கிய வரலாறும்

கலரந்தி கர. சிவத்தம்பி

(தற்காலத் தமிழிலக்கியத்தில் விந்தன் பெறும்
இடம்பற்றிய குறிப்பு.)

விந்தன் எனும் புனைக்கதையாசிரியர் (சிறுகதை, நாவல் ஆசிரியர்) பற்றி நோக்கும்போது முனைப்புடன் தெரியும் முக்கிய உண்மை, அவர் மறைந்த காலத்தின் பின்னர் தோன்றிய இலக்கிய வரலாற்று முயற்சிகளில் அவர் பெயர் இடம் பெறாததும், பெறவேண்டிய அளவு இடம் பெறாததும் கூடும். தமிழ்ச் சிறுகதை வரலாற்றில் விந்தனின் இடத்தைப்பற்றி மதிப்பிடும் குறிப்பினைக் கொண்ட எனது ‘தமிழில் சிறுகதையின் தோற்றமும் வளர்ச்சியும்’ முதற்பதிப்பு விந்தன் வாழ்ந்த காலத்திலேயே வெளிவந்தது (1961). உண்மையில் இலக்கிய ஆசிரியர் ஒருவரின் மறைவின் பின்னரே பின்னோக்காகப் பார்த்து அவர்பற்றிய கணிப்பினை நன்கு செய்யலாம். அப்படி இருந்தும் விந்தன் மறைப்பு விரும்பியோ விரும்பாமலோ நடந்தேறி யுள்ளது.

விந்தனின் சிறுகதைகளுக்கான மதிப்பீடு ஒரு நூலிலாவது இருக்கின்றதே என்ற திருப்தியனர்வுடன் மேற்கொண்டு அவரது நாவல்துறை முக்கியத்துவத்தினை நோக்கினால், “பாலும் பாவையும்” என்ற (தெரமர் கதையாக வெளிவந்த) நாவல் பற்றிய குறிப்பு எதனையும் சிட்டியும் சிவபாதசுந்தரமும் எழுதிய “தமிழ் நாவல் — நூற்றாண்டு வரலாறும் வளர்ச்சியும்”, எனும் நூலில் காண முடியவில்லை. உயர்கல்வி மட்டங்களில் நடைமெறும் சிற்சில ஆராய்ச்சிகளில் காணப்படாத ஓர் விமரிசன நூல் என்ற வகையில் இந்த நூலின் ஆசிரியர்களின் கவனத்தை ‘பாலும் பாவையும்’ ஈர்க்க ஏன் தவறியது என்பது மிக முக்கிய மான விளாவாகும். ‘கல்கி’ கிருஷ்ணமூர்த்தி காலத்திலும் அவருக்குப் பின்வந்த காலத்திலும் சனரஞ்சகப் பத்திரிகைகளில் எழுதிய பல்வேறு சனரஞ்சக எழுத்தாளர்களுள் ‘பத்தோடு

பதினொன்றாக' என்னப்படும் அளவுக்கு மாத்திரமே மதிப்புள்ள ஓர் ஆசிரியர் விந்தன் எனும் வினா தவிர்க்க முடியாதபடி எழுகின்றது. விந்தன் தானே தனியளாக 'மனிதன்' சஞ்சிகையை நடத்திய காலத்தைவிட்டு நோக்கினாலும், 'கல்கி'யிலும் 'தினமனிகதி'யிலும் விந்தன் பயன்படுத்தப்பட்ட முறைமையை நோக்கும்பொழுது அவரை சாதாரண 'சஞ்சிகை எழுத்தாளன்' என்று கை கழுவிவிட முடியுமா? மேலும், 'பாலும் பாவையும்' அந்துணை மிகமிகச் சாதாரண தொடர்க்கைத் தாவலா?

விந்தனுக்கு 'நிலைத்த புகழை'த் தேடிக் கொடுத்ததே 'பாலும் பாவையும்'தான் என்று கூறப்படுவதுண்டு. கல்கியில் தொடர்க்கையாக வெளிவிந்ததன் பின் நூலாக வெளிவிந்த இந்நாவல் 1968க்கு முன் ஒன்பது பதிப்புக்கள் பெற்றிருந்தது. 1969க்கு முன்னரே கண்ணடத்தில் மொழிபெயர்க்கப்பட்டிருந்தது.

தமிழ் நாவலின் நூற்றாண்டு வளர்ச்சியில் முக்கியமான வர்கள் என்று தாம் கருதிய இலக்கிய ஆர்வலர்களுக்கு அதுவரை தெரியாதிருந்த பலரை எடுத்துக் கூறிய சிட்டி, சிவபாதசுந்தரம் விந்தனை—அதுவும் அவர்கள் இருவருமே பெரிதும் போற்றும் கல்கியால் மிகக் கிறப்புடன் புகழப்பெற்ற விந்தனை—எவ்வாறு தவறவிட்டனர் என்பதே சவாரசியமான ஒரு வினாவாகும்.

இந்த வினாவுக்கான விடையின் நேரடித் தேடலுக்கு முன், சிறிது இடை நின்று சிறுக்கை இலக்கிய வரலாற்றின் அடிப்படையில் விந்தனுக்குரிய முக்கியத்துவத்தினை மீள வலியுறுத்தல் செய்துகொள்வது முக்கியமாகும்.

'தமிழில் சிறுக்கையின் தோற்றமும் வளர்ச்சியும்' என்ற நூலில் விந்தன் பற்றிய மதிப்பீடு பின்வருமாறு அமைந்துள்ளது.

'தி.மு.க.வினாரால் இலக்கிய நாயகர்களாக்கப்பட்ட வர்களின் உண்மையான மனக் குமைச்சல்களையும் அவர்களின் இன்னல்களையும் விந்தன் தி.மு.க.வினர் எடுத்துக் காட்டாத முறையில் திறம்படவும் மனத்கைத் தைக்கும் வகையிலும் எடுத்துக் கூறினார்... பொருஞ்சுடமையே சமுக பேதங்களுக்குக் காரணம் என்ற கோட்பாட்டினை நம்பிய விந்தன், வர்க்க பேதங்களையும் அது தோற்றுவிக்கும் வறுமை நிலையையும் கண்டித்தார். சாதாரணமாக நிகழும்

ஒரு சம்பவத்தினை விவரித்து அதன் அடிவண்மையை எடுத்துக் காட்டிய யதார்த்தத்தை இலக்கிய வழக்கினுள் மீண்டும் புகுத்தி னார். தொழிலாளியாக வாழ்ந்த அவரது சொந்த அனுபவம்' அவரது கதைகளுக்கு உயிருட்டிற்று.

(முன்றாம் பதிப்பு — பக. 92)

'1943க்குப் பின்னர் ஏற்படும் சிறுகதை வளர்ச்சியில் முன்னோடியாக விளங்கினார்.'

1953க்குப் பின்னர் ஏற்பட்ட சிறுகதை வளர்ச்சியை இங்கு குறிப்பிடப்படுவது, ஜெயகாந்தன், சுந்தரராமசாமி போன்றோரது ஆக்கங்களினால் தோற்றுவிக்கப்பட்ட சிறுகதை வளர்ச்சிக் கட்டமாகும்.

விந்தனது எழுத்துக்களை விளங்கிக் கொள்வதற்குப் பின்வரும் குறிப்பு மிகமிக முக்கியமானதாகும்.

'எழுத்தாளர்களில் மலர் வசிப்பது சென்னையாக இருந்தாலும் அவர்களுக்குச் சொந்த ஊர் இருக்கும். ஆனால், விந்தனுக்கு அப்படியல்ல. அவர் பிறந்தது, வளர்ந்தது, வாழ்ந்தது எல்லாமே சென்னைதான்.'

ராணி முத்து — 1969 ஜூலை (பாலும் பாவையும் நாவல் மறுபிரசரம் — எழுத்தாளர் அறிமுகம் பக. 11)

இந்த நூற்றாண்டின் ஐந்தாம், ஆறாம் தசாப்தங்களில் புனைக்கதைத் துறையில் ஏற்பட்ட முக்கிய விருத்திகளில் ஒன்று, முற்றிலும் நகர் நிலைப்பட்ட வாழ்க்கையைச் சித்தரிக்கும் ஆக்கங்கள் தோன்றியமையே. முதலாளித்துவ வளர்ச்சிப் போக்கில் தொழில் உற்பத்தி மையங்களின் வளர்ச்சியும், அத்தகைப் பளர்ச்சியில் நகரங்கள் பெறும் இடமும் முக்கிய மானவையாகும். இப்படியான நகரங்களில் அடிசிலை மக்கள் பாட்டாளிகளாக்கப்படுவது மிக முக்கியமான ஆரம்ப நிலைக் கட்டமாகும். இத்தகைய 'அபிவிருத்தி'களின் பின்னரே உண்மையான 'வர்க்கப் பிரச்சனை' ஏற்படும்.

இலக்கிய வளர்ச்சியைப் பொறுத்தவரையில் முதலாளித்துவ வளர்ச்சியின் பின்னர் அத்தியாவசியப்படுத்தப் பெறும் யதார்த்தவாதம் வர்க்க உணர்வு முனைப்புப்படுத்தப்படும்.

நிலையில், அதாவது உண்மையான வர்க்க நிலைப்பட்ட போராட்டம் நடக்கும் வரையில், விமர்சன யதார்த்தவாதமாகவே இருக்கும் என்பர். சோஷலிச யதார்த்தவாதம் இதன் பின்னரே வரும் என்பர்.

விந்தன் கட்டநிலைப்படுத்தப்பட்ட நகரத்துப் பாட்டாளிகள், கீழ் மத்தியதாச வர்க்கத்தினரையே தனது கதைப் பொருளாகக் கொண்டமையாலும், அந்தக் குழுவினர் தமது குழுமத்தின் தனித்துவத்தைப் பேணுவதற்கு இன உணர்ச்சிவாத அரசியல் வழி செல்வதை ஏற்றுக்கொள்ளாது இருந்தமையாலும் தன்னை அறியாமலே 'விமர்சன யதார்த்தவாதி'யாக வேண்டிய நிலைமை ஏற்பட்டது.

இனவாத அரசியலின் 'அகப்போலி'த் தன்மையை அறிந்து கொள்வதற்கான வாய்ப்புக்கள் பல அவர் வாழ்க்கை யிலே இருந்தன. பிற்காலத்தில் தமிழ் அரசுக் கழகம், தி.மு.க. போன்ற கட்சிகளின் முக்கியஸ்தர்களாக முகிழ்ததோருள் சிலர் அவருடன் ஆரம்ப காலத்தில் அக்கக்கோப்பாளராக இருந்தனர் என அறியக் கிடக்கின்றது.

விந்தனின் இலக்கியப் பண்புகளை எடுத்துக் கூறப் படத்தக்க, மேற்பூச்சள் பளபள வாழ்க்கையின் அடிப்படையான போலித் தன்மையை இனங்கண்டறியும் திறனும் சமூகத்தின் பொருளாதார சமயின்மையை அழுத்தம் திருத்தமாகக் காட்டும் திறனும் அவர் எடுத்துக்கொண்ட கதைக் களத்தின் அடியாகவே வருவன் என்பது நுண்ணிதாக ஆராயும்பொழுது தெரிய வரும். விந்தனுடைய சிறுகதைகளையோ 'பாலும் பாவவழும்' நாவலையோ ஆராயும்பொழுது, மேற்குறிப்பிட்ட இரண்டையும் பற்றி எழுதும்பொழுதே அவரது முழு இலக்கியத் திறனும் வெளிவந்துள்ளது என்பது தெரியவரும். இந்த அமிசங்களை முனைப்புடன் சித்திரிக்கத்தக்க அங்கத் உணர்வும், அதற்கான நடையாட்சியும் அவரிடமிருந்தன. நோக்கும் ஆற்றலும் காரண காரியத் தொடர்பாய் இனைந்திருந்தமையால் இலக்கியச் சுவை தானாகவே தெரிய நின்றது.

ஆனால், விந்தனிடமிருந்த வேறு சில இயல்புகள் மேலே எடுத்துக்கூறப்பட்ட இயல்புகளின் தர்க்கரீதியான மலர்ச்சிக்கு இடம் கொடுக்கவில்லை. அந்த இயல்புகள் யாலை?

விந்தனின் வாழ்க்கை வரலாறு பற்றிய தெளிவான தகவல்கள் எதுவும் இலக்கிய உலகுக்குத் தரப்படாத இன்றைய நிலையில், விந்தனான் வாழ்க்கைச் சம்பவங்களை மாத்திரம் ஆதாரமாகக் கொண்டு பின்வரும் இரு இயல்புகளை முக்கிய மானவையெனக் கூறலாம்.

- 1) தனது அறிவுணர்வினால் சரியெனக் கொண்டவற்றினை நடைமுறைப்படுத்தும் எந்த ஒரு இயக்கத்திலும் விந்தன் நிலையாக நில்லாமை.
- 2) தனது அறிவுணர்வினால் சரியெனக் கொண்டவற்றிற்கு மாணான இலக்கிய நிறுவனங்களில் கடமையாற்றி யமை.

இந்த இயல்புகள் காரணமாக அவரது திறமைகள் பூரணமாக வளர்க்கப்படவில்லை. மேலும் வாழ்க்கை வாய்ப்பு அதிகமற்ற சூழ்விலே தோன்றியமையால், தமது சமூக நிலைப்பாட்டினை அறிவுபூர்வமாக விளங்கிக் கொள்வதற்கும் மேலே வளர்த்தெடுப்பதற்குமான கல்விப் பின்னணியும் அவரிடத் திருக்கவில்லை.

புதுமைப்பித்தனிடத்தும் சீயச்சையான போக்கு காணப் பட்டது உண்மைதான். புதுமைப்பித்தனிடத்தும் நம்பிக்கை வரட்சி காணப்பட்டது உண்மைதான். புதுமைப்பித்தனும் விந்தனும் தங்கள் சாதனைகளை முற்றுமுதாக நிலைநாட்டும் (தவறான) நோக்குடன் சினிமாவுக்குள் புகுந்தவர்கள். புதுமைப்பித்தன் உயிரோடு மீளவில்லை. விந்தன் உயிரோடு மீண்டது உண்மையே. ஆனால், அதன் பின்னர் அவரின் ஆக்க இலக்கிய ஆற்றல் மிகக் குறைந்தே இருந்தது. இறுதிக் காலத்தில் அவர் நடைச்சித்திரங்களை எழுதுவதிலேயே தமது திறமையை வெளிக்காட்டிக் கொள்ளக்கூடியதாக இருந்தது. ஆனால் புதுமைப்பித்தனிடம் இறுதிவரை 'ஸ்தாபன'த்துக்கு பணிந்துபோகாத திறன் இருந்தது. அத்துடன் தனது சமூக நிலைப்பாடு பற்றியும் இலக்கியத் தெளிவு இருந்தது. விந்தனிடத்து இவை காணப்படவில்லை. அதனால் விந்தன் திறமைகளை கல்கி நிறுவனமும் தினமணி நிறுவனமும் தமக்குச் சாதகமாக பயன்படுத்தின.

புதுமைப்பித்தன் வாழ்ந்த காலத்துக்கும் விந்தன் வாழ்ந்த காலத்துக்கும் ஓரு முக்கிய வேறுபாடுண்டு.

புதுமைப்பித்தன் காலத்தில் முற்போக்கு இலக்கிய வாதம் முளைப்புக் கொள்ளாத காலமாகும். ஆனால், விந்தன் காலத்தில் முற்போக்கு இலக்கிய இயக்கவிகள் ஓரளவேனும் நிலை பேற்றுடன் இயங்கி வந்தன. ‘சரஸ்வதி’, ‘தாமரை’ போன்ற சஞ்சிகைகள் வெளிவந்து கொண்டிருந்தன. இடுஞாரி அரசியல் கட்சிகளும் அக்காலத்தில் இலக்கிய வளர்ச்சியில் ஆர்வம் காட்டின.

விந்தனது சுயேச்சையான போக்கு அவரது இலக்கியத் திறமைகளை மேஜும் வளர்து தடுத்தன. நகரப்புறத்து பாட்டாளி மக்களின் வாழ்க்கையை விமர்சன யதார்த்தப் பாணியில் சித்திரிக்கும் இலக்கியச் செல்நெறியின் ஆரம்ப காலப் பயில்வாளர்களுள் ஒருவராக இருந்தமை காரணமாக விந்தனுக்கு இலக்கிய வரலாற்றில் இடமுண்டு. ஆனால் இலக்கிய வரலாற்று ஆசிரியர்களே அவரை மறக்கச் சொல்லும் அளவிற்கு அவர் தன்னைத்தானே சாதாரணமாக்கிக் கொண்டமை காரணமாக அவரது ஆரம்பகால இலக்கியச் சேவகள் மறக்கப்படலாயின.

இத்தகைய ஒரு பின்னணிக் காரணமாகத்தான் அண்மைக் காலத்தில் வெளிவரும் இலக்கிய மதிப்பீட்டு முயற்சிகளில் விந்தன் பற்றிய ஆய்வுகளுக்கு இடமில்லாது போயிற்று என்பது இப்பொழுது புலனாகின்றது.

விந்தன் தன் நடவடிக்கைகளினால் தனது பண நிலைமையேயோ, இலக்கியச் சிறப்பையோ வளர்த்துக்கொள்ள வில்லை எனலாம். இதுதான் விந்தன் வாழ்க்கையின் சோக அமிசமாகும்.

விந்தன் வாழ்க்கை ‘இலக்கியத் தொழிலாளி’ கட்குப் பாடங்கள் பல புகட்டுவதாக உள்ளது.

ஆக்க இலக்கிய கர்த்தன் தனது திறமை பற்றிய கயமதிப்பீடு உடையவனாக இருக்கும் அதே வேளையில் தன்னுடைய இலக்கிய நோக்கு பற்றிய தெளிவு, தன்னுடைய படைப்புகளின் பயன்பாடு பற்றிய தெளிவு ஆதியன பற்றியும் விளக்கமுடையவனாக இருத்தலவேண்டும் என்பதை விந்தன் வாழ்க்கை வரலாறு எடுத்துக் காட்டுகின்றது.

தமிழில் ஆக்க இலக்கியம் வணிகமயப்பட்டிருக்கும் இன்றைய காலகட்டத்தில், அவ்வணிகமயப்பாடு காரணமாக

வெகுசன இலக்கியத்துக்கும், மக்கள் இலக்கியத்துக்குமுள்ள வேறுபாடுகள் வேண்டுமென்றே குழப்பியடிக்கப்பெறும் இன்றைய காலகட்டத்தில், இலக்கியத்தின் காத்திரமான பணிகளில் நம்பிக்கையுடையோர் தமது தேவைகளின் குவிமையத்தை சந்தேகமற நிர்ணயித்துக் கொள்ளுதல் அத்தியாவசியம். எழுத்தை வணிகமயமாக்கும் நிறுவனங்கள், அன்றாடம் காய்ச்சிப் பத்திரிகைக்காரர்களை அமர எழுத்தாளர்களாக்கவும், ஆற்றல் வாய்ந்த எழுத்தாளர்களை வெறும் பத்திரிகைக்காரர்களாக்கவும் முயன்றுள்ளன. அம்முயற்சியில் வெற்றியும் ஈட்டியுள்ளன.

இலக்கிய வரலாற்றில் விந்தன் இடம் பற்றிய இத்தேடலே, இலக்கியத்தில் காத்திரமான பணிகளே இடம் பெறும் என்பதை எடுத்துக்காட்டுகின்றது.

விந்தன் தனது பாலும் பாவையும் நாவலின் இறுதியில், 'நல்லவர்கள் வாழ்வதில்லை, நானிலத்தின் தீர்ப்பு' எனக் கூறியுள்ளார் என எண்ணுகிறேன். நல்லவர்கள் வாழ்வதையே நானிலத்தின் தீர்ப்பாக்கும் துணிவுடன் இலக்கிய கர்த்தாக்கள் முனைந்து எழுதாதவரையில் அது நடந்தே திரும்.

தமிழ்ப் பண்டின் விருட்சம்

மேல்நாட்டு மேதைகளின் படைப்பு முறையை நன்றாய் அறிந்த இவர் (புதுமைப்பித்தன்) அவற்றைத் தம் எழுத்துக்கு மாதிரிகளாகக் கொள்ளவில்லை. தமது சொந்த திருஷ்டியையே ஆதாரமாகக் கொண்டு, தமிழ்ப் பண்டில் ஆழ்ந்து வேறுன்றிய ஒருவிருட்சத்தை வளர்த்து விட்டார். இன்று ஏந்தத் தமிழ் எழுத்தாளனுக்கும், ரசிகனுக்கும் நிழல் கொடுக்கும் முறையில் விழுதுவிட்டு வளர்ந்துள்ள இம்மரத்தின் கிளைகள் ஒன்றுபோல மற்றொன்று இல்லை. ஆனால், எல்லாம் ஒரே ஆணி வெரிவிருந்து சத்து எடுத்துக்கொண்டு கிளைத்தவை.

(பெ.கோ.கு., சோ.சி.)

Edited & Published by C. Rajendran On behalf of
Devi Prasuralayam, 2, Nelson Manickam Road,
Madras-94.

இலக்கியச் சந்திப்பு—

(29-ம் பக்கத் தொடர்ச்சி)

பட்டதுமன்று. இப்பெயர்கள் யாவும் தமிழ் மூலம் என்னைக் கவர்ந்த இலக்கியகாரர் என்ற எல்லைக் கட்டுக்குள் அடங்கும். ஆங்கில மொழி மூலம் கவர்ந்தவர்களைத் தவிர்க்கிறேன்.

இலக்கு...: இவ் எழுத்தாளர்களின் / படைப்புக்களின் தாக்கம் (இன்ஸ்பிரேஷன்) தாங்கள் எழுத ஆரம்பித்த காலத்தில் இருந்ததா?

எஸ்.பொ.: ஆம். முக்கியமாக பாரதியதும், புதுமைப்பித்தனதும் தாக்கம் இருந்தது. பிற்காலத்தில் தி. ஜானகிராமனின் *craftman ship* ஓர் இன்ஸ்பிரேஷனாக இருந்தது.

இலக்கு...: புதுமைப்பித்தனைப் போல தங்கள் எழுத்தின் களமும், நளமும் மிகப் பரவலானது. ஈழத்து சிறுக்கை இலக்கியப் படிப்பில் பரந்துபட்ட எல்லைகளைத் தொட்டது. தங்கள் எழுத்து நடையோவெனில் வா. ச. ரா., மெளனி போல கருத்துச் செறிவும், சொல்லுபாசனையும் பட்ட ஒரு நடையென்றுதான் சொல்லக்கூடியதாக இருக்கிறது. ஜனரஞ்சக்தனமானதாகவன்றி எதையும் கண்தியாக, அதேவேண்டு அதை இயல்பாகவே வெளிப்படுத்திய நடையென்று இதற்கு அந்தம் கொள்ளுக்கள். இதுபற்றி என்ன சொல்லுகிறீர்கள்?

எஸ்.பொ.: உங்கள் கணிப்பீட்டுக்கு நன்றி. இந்த ஆண்டிலும் வெளிவரவுள்ள என் இலக்கிய ஆக்கங்களையும் கணக்கில் எடுத்துக்கொண்ட பின்னர் நானைய வாசகனும் என்னுடைய எழுத்து நடையைப் பற்றி சாதகமாகவே மதிப்பீடு செய்வான் என்கிற அசையாத நம்பிக்கையுடன்தான் என் எழுத்து ஊழியம் தொடர்கிறது.

இலக்கு...: நாவல்களில் (தி, சடங்கு) கையாண்ட நடைக்கும், சிறுக்கைவளிலும் அதேபோல் கட்டுரைகளிலும் கையாண்ட நடைகளுக்கும் வித்தியாசமிருப்பதை ஒரு வாசகளால் கலபமாகவே புரிந்துகொள்ள முடியும். இதுபற்றி தங்கள்

அபிப்பிராயம் என்ன? அதற்கான காரணமாக எதை தாங்கள் கருதுகிறீர்கள்?

அஸ்.பொ. : ஓர் இலக்கியப் படைப்பின் உள்ளடக்கம் அல்லது சங்கதி, தொனிப் பொருள் அல்லது பிரகரணம், எடுத்துக் கொண்ட இலக்கியப் படைப்பின் உருவ அமைதி ஆகிய அனைத்தையும் சிரத்தையில் கொண்டே அந்த ஆக்கத்திற் கான நடையை அல்லது style ஜ நான் தீர்மானிக்கிறேன். அவற்றை இறுதியில் முழுமைப்படுத்தும்பொழுது படைப்பாளி என்கிற பூரண Awareness-ல் நான் செயல்படுகிறேன். இதனால் படைப்புகளின் மேவைகளுக்கும் தன்மைக்கும் ஏற்ப வசக்கிக் கொடுக்கும் தமிழை நான் வாலாயப்படுத்தி விடுகின்றன. A writer must have a full command of the language and it must serve as a flexible tool.

இலக்கு... : அவுஸ்திரேவியாவிலிருந்து இலங்கை சென்று தமிழகம் வந்திருக்கிறீர்கள். இலங்கை தமிழிலக்கிய உருகு எவ்வாறு இருக்கிறது?

அஸ்.பொ. : இலங்கைத் தமிழிலக்கிய உலகில் ஒரு புதிய போக்கினை என்னால் அவதானிக்க முடிந்தது. குறுகிய, குழநலம் பேணும் செயல்பாடுகளிலிருந்து விடுபடுதல் இலங்கையின் தமிழிலக்கிய வளர்ச்சிக்கு பெரிதும் உதவக்கூடும் என்கிற ஒரு விழிப்புணர்ச்சியை பரவலாகக் கண்டு மகிழ்ந்தேன். இந்தப் போக்கு மேலும் வளரவேண்டும் என்று நான் விரும்புகிறேன்.

இலக்கு... : ஒரு காலகட்டத்தில் தோன்றி பல்வேறு காரண அகாரணங்களினால் பேசப்பெறும் ஒரு நூல், இன்னொரு காலகட்டத்திலும் தொடர்ந்து பேசப்பட்டு விடுகிறது. அதுபோல பேசப்பட வேண்டிய நூல்கள் பல்வேறு நியாயங்களினால் நினைவிலிருந்து அழிந்து விடுகின்றன; உரிய ஸ்தானம் பெறாது சீரழிந்து போகின்றன. இந்த நிலை மாறவேண்டும். ஒரு நூலின் தாரத்ம்யம் இலக்கிய விமர்சனத் தால் மட்டுமே கணிக்கப்பெறும் நிலை ஏற்பட வேண்டும் என்பதற்காய் இலக்கு காலாண்டிதழில் மறுவிசாரணை என்ற ஒரு பகுதி சேர்க்கப் பெற்றிருக்கிறது. இவ் ‘விசாரணை’ பற்றி என்ன சொல்லுகிறீர்கள்?

அஸ்.பொ. : இது கட்டாயம் மேற்கொள்ளப்பட வேண்டிய ஒரு முயற்சி. சத்தியங்கள் எப்போதும் மறுவிசாரணைக்குப்

படுத்தப்படுதல் அவசியம். ஈற்றிலே இலக்கியத்தில் சந்தியமே நிலைக்க வேண்டுமென்று ஆசைப்படுகிறேன். உங்கள் முயற்சிக்கு என் ஆசி.

இலக்கு.. : அறுபதுக்களின் ஆரம்பத்தில் தங்களால் முன்வைக்கப் பட்ட நற்போக்கு இலக்கியக் கொள்கையின் முக்கியமரன சாராம்சங்கள் எவை?

எஸ்.பொ. : இதற்கு அக்காலத்திலேயே நான் வேடிக்கையான ஒரு பதில் கூறியதுண்டு. முற்போக்கு—(கலாசபதி + சிவத்தம்பி) = நற்போக்கு. உண்மையில் நான் என்று மேமார்க்கிய வேதத்துக்கு வேறுபட்ட அபிப்பிராயம் கொண்ட வனல்ல. மார்க்கியத்தை பொருளாதார அரசியல் வேதமாகவே இன்னும் அதனைத் தரிசிக்கிறேன். ரஷ்ய நாட்டு சித்தாந்தங்களையும், மேலை நாட்டு விமர்சன அளவுகோல் களையும் தமிழ் மண்ணில் நாட்டி இலக்கியத்தைக் கொச்சைப் படுத்தும் ஒர் அநாகிரிக சர்வாதிகாரப் போக்கினை கலாசபதியும், சிவத்தம்பியும் கூட்டாக அக்காலத்தில் கடைப்பிடித்தார்கள். தமிழிலக்கியமென்று வந்துவிட்டால், அதற்கு, ரஷ்யமொழி தோன்றுவதற்கு முன்னரே தோன்றிய ஒரு மொழி மரபும், அது தொற்றிய கலாசார மரபும் உண்டு என்பதை நாம் மறந்துவிடலாகாது.

புதுமையென்பது பழைமையென்ற வள மண்ணில் வேரூன்றி புதிது தோற்றுவித்தல் வேண்டும். ஒவ்வொரு இனத்துக்கும், ஒவ்வொரு மண்ணுக்கும் தனித்துவ அடையாளங்கள் உண்டு. அந்த அடையாளங்களை மார்க்கியத்தின் போல் துறப்பதற்கு அன்றும் நான் தயாராக இருந்த தில்லை. இன்றும் நான் தயாராக இல்லை. நற்போக்கு இந்தக் கருத்தையும் உணர்வையும் உள்ளடக்கி முன் வைக்கப்பட்ட இலக்கியச் செயல்நெறியே.

இலக்கு... : மெய்யுள் என்பது அதே தசாப்தத்தில் மு. தளைய சிங்கத்தினால் முன்னெடுக்கப்பட்ட ஒரு இலக்கியச் செல்வெந்தி. அதுபற்றி என்ன நினைக்கிறீர்கள்?

எஸ்.பொ. : இன்று புலம்பெயர்ந்த ஈழத் தமிழர் தமிழ் இலக்கியபங்களிப்பில் புதிய சக்தியாக் நிமிர்ந்து வருகிறார்கள் என்பதற்கு நான் ஒரு வாழும் சாட்சி. அங்கெல்லாம் உள்ள எழுத்து ஆர்வலர்கள் மத்தியில் மெய்யுள் பற்றிய அக்கறை இல்லை. இனத்துவ, தனித்துவ அடையாளங்களை

சேவித்தல் இலக்கியவாதியின் முக்கிய நோக்காய் அமைந்துள்ளது. இது நற்போக்கு இலக்கியக் கொள்கையின் உயிர்ப்பு வாய்ந்த செலாவணியாகும் என்பதை உணர்ந்து மகிழ்கிறேன்.

இக்கு... : தங்கள் இலக்கியப் போக்கோடு மாறுபட்டவராக இருந்தபோதிலும், கனக செந்திநாதனுக்கும் தங்களுக்கு மிடையே இலக்கிய ரீதியிலான நல்லுறவு இருந்ததாகத் தெரிகிறது. கனக செந்திநாதன் பற்றி ஏதாவது சொல்லுங்களேன்.

எஸ்.பொ. : கனக செந்திநாதனிடமிருந்து பல இலக்கிய நாகரிகங்களை நான் கற்றுக்கொண்டேன். அதில் பிரதான மானது, முந்திய தலைமுறையினரின் பங்களிப்பினை— அந்தப் பங்களிப்பு எவ்வளவு அற்பமாக இருந்தபோதிலும்— அங்கீகரித்தலாகும். இந்த அங்கீகாரம் தமிழ் இலக்கிய வளர்ச்சியின் தொடர்ச்சியை நாளைய நம்மவர்கள் முறையாக தரிசிக்க வசதி செய்யும். 1906க்குப் பின்னர்தான் சமுத் தமிழிலக்கியம் பொங்கிக் கலைபுரண்டது என்கிற ஒரு பச்சைப் பொய்யை நிலைநாட்டுவதையே கைலாச— சிவத்தம்பி கூட்டு தன்னுடைய ஊழியமாய்க் கைப்பற்றி இருந்தது. இன்றைய தலைமுறையினர் நேற்றைய தலைமுறையினருடைய ஆக்கங்களை அழிவழக்காட்டினால், நாளைய தலைமுறையினர் இன்றைய தலைமுறையினரின் பங்களிப்பினை அழிவழக்காட்டார்கள் என்பதற்கு என்ன உத்தரவாதம்? இந்தக் கருத்தின் வலிமையை கனக செந்திநாதனின் ஆசானாகிய பண்டிதமணி கணபதிப் பிள்ளையைச் சந்தித்து உரையாடிய பொழுது மீன் உறுதி செய்து கொண்டேன்.

இக்கு... : தேசிய இலக்கியமே முன்னெடுத்துச் செல்லப்பட வேண்டியது என அண்மையில் 'ஓசை' இதமுக்குக் கொடுத்த பேட்டியில் கூறியிருக்கிறீர்கள். இங்கு குறிப்பிடப்பட்டது தமிழ்த் தேசியமா? இலங்கைத் தேசியமா?

எஸ்.பொ. : எப்பொழுதும் ஒருதலைக் காமத்தில் எனக்கு உடன்பாடு இல்லை. மூற்போக்கு இலக்கியவாதிகள்தான் சிங்கள தேசியத்திற்கு முன்னுரிமை வழங்கி, அதன் 'சின்' என்ற வகையில் தமிழிலக்கியத்தை வழிநடத்துதல் வேண்டும் என்று பிரசாரம் செய்து வந்தனர். நற்போக்கு இலக்கியம் எப்பொழுதும் இனத்துவ, தனித்துவ ஓர்மத்தை —

படைப்பு ஓர்மத்தை—வெளிப்படுத்துதல் வேண்டும் என்று வலியுறுத்தி வந்துள்ளது. இந்தக் கொள்கையிலிருந்து ‘ஒசை’ பேட்டியிலே நான் இம்மியும் விலகவில்லை.

இலக்கு... : அப்படியானால் அது தமிழ்த் தேசியம்தான்?

எஸ்.பொ. : ஆய்!

இலக்கு... : புலம் பெயர்ந்த தமிழ் எழுத்தாளர்களின் எழுத்துக்கள் இன்று ஈழத்து தழில்லக்கிய வரலாறு தொட்ட, அதன் மரபு சார்ந்த ஒரு இலக்கிய நெறியில் செல்கிறதா? அல்லது, வெளிதாட்டு இலக்கியச் செல்நெறிகளின் பாதிப்பில் மரபு மீறிய புதுமைப் போக்கில் செல்கிறதா?

எஸ்.பொ. : புலம் பெயர்ந்த நாடுகளில் முகிழ்த்து வரும் இலக்கியப் படைப்புக்கள் சக்தி வாய்ந்தனவாக வளர்தல் கண்டு மகிழ்கின்றேன். அவர்களுடைய படைப்புக்கள், அவர்கள் வாழும் அந்தந்த நாடுகளின் கலை இலக்கியப் பண்புகளை அடியொற்றியவையாக அமையாது, தமிழினத்தின் தனித்துவ அடையாளங்களைப் பேணும் முனைப்பாகவே அமைகின்றன. இதனால்தான் அண்மையில் இலங்கை விஜயத்தின் பொழுது நான் கலத்துக்கொண்ட பல்வேறு இலக்கியச் சந்திப்புக்களிலே ஒரு கருத்தினை மிகவும் வலியுறுத்தினேன். புலம்பெயர்ந்த நாடுகளின் தமிழ்ப் படைப்பாளிகள் ஈழத் தமிழரே. எனவே, ஒரு கட்டத்தில் அவர்கள் தங்கள் வேர்களை— இலக்கிய பாரம்பரிய வேர்களை— ஈழங்கினிலேதான் தேடுவார்கள். அந்தத் தேடவின் போது அவர்களுக்கு ஏமாற்றத்தைத் தராத வகையில் அமையும் சக்தி வாய்ந்த இலக்கியங்களைப் படைப்பதற்கு சமகால எழுத்தாளர்கள் முன்வருதல் வேண்டும். இது சம கால ஈழத் தமிழ்ப் படைப்பாளிகளுக்கு விதிக்கப்பட்டுள்ள யாகமும், தவமும் ஆகும்.

இலக்கு... : புலம் பெயர்ந்த தமிழர்களின் தனியாத இந்த இலக்கிய நாகத்தை guilt conscience என்று ஒரு இலங்கை தமிழ் எழுத்தாளர் இங்கு வந்திருந்தபோது குறிப்பிட்டார். இதுபற்றி தங்கள் அபிப்பிராயம் என்ன?

எஸ்.பொ. : கைலாசபதி—சிவத்தமிழ் பாரம்பரியத்தில் குடல்வால் களைப்போல இன்று சிலர் இலங்கையில் guilt conscience போன்ற பதப் பிரயோகங்களை உபயோகித்து வருவதை நான் அறிவேன். அந்த ‘அஞ்ஞானிகளுக்கு ஜியகோ!’ என்று அனுதாபப்படாமலும் இருக்க முடியாது.

புலம் பெயர்ந்த தமிழ் இலக்கியப் படைப்பாளிகள் மத்தி யிலே குழு நலம் பேணும் மனோபாவம் கிடையாது என்று நான் சொல்லவில்லை. சில குழுக்கள் guilt conscience ஆக செயல்படுகின்றன. உண்மை. ஆனால், காலப்போக்கில் இந்தக் குழுக்கள் தமது சரியான வழியைத் தரிசித்துவிடும் என்ற நம்பிக்கை எனக்கு இருக்கிறது. இந்த ஓரிரு குழுக்களுடைய passing fat ஆன ஒர் அங்கத்தினை முழுப் படைப்பாளிகளின் மீதும் கூத்துவது அநியாய அறியாமையாகும்.

இலக்கு ... : புலம் பெயர்தல் ஆரம்பித்து ஏறக்குறைய பத்து ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு இப்பொழுது நிறைய படைப்புக்கள் வெளிவரத் தொடங்கியிருக்கின்றனவே!

எஸ்.பொ. : ஆம்! புலம் பெயர்ந்து சென்றவர்கள் புதிய நாடு களிலே தங்களுடைய அகதி வீண்ணப்பங்கள் அங்கீகாரிக் கப்படுமா என்கிற ஒரு நிச்சயமற்ற எதிர்பார்ப்பு நிலையில் நீண்டகாலமாக வர்ம்ந்தார்கள். புதிய குழுவிலே ஓரளவுக்கு தற்காலிகமாகவேனும் ஒரு நிலையான வதிவிடச் சூழலை ஏற்படுத்திக்கொள்ள எத்தனையோ இடர்களையும், துயர் களையும் அவர்கள் அனுபவித்தார்கள். இந்த அவதி நிலைகள் மத்தியிலே அவர்களுடைய படைப்பு முனைப்புகள் வெளிப்படாது Dorment ஆக இருந்திருத்தல் வெகு இயல்பானதுதான்.

இலக்கு... : சரி, முடிப்பதற்கு முன்பாக ஒரு கேள்வி. வளரும் இளம் தமிழ்ப் படைப்பாளிகளுக்கு இலக்கு காலாண்டிதழ் மூலம் என்ன செய்தியை விடுக்க விரும்புகிறீர்கள்?

எஸ்.பொ. : 21ஆம் நூற்றாண்டை நோக்கிய எங்களுடைய இலக்கியப் பயணத்திலே இருபதாம் நூற்றாண்டின் கடைசி சகாப்தம் வளம் மிக்க விளை நிலமாக விளங்கிற்று என்று அடுத்த நூற்றாண்டின் இலக்கிய மீமர்சகர்கள் கணிக்கும் வகையில் கண்தியான இலக்கியப் படைப்புக்களை படைக்க முன்வருதல் வேண்டும். வணிக இலக்கியங்களின் சலசலப்பு களிலும், ஜிகினாக்களிலும் மனம் பறிகொடுக்காத லட்சியப் போக்கு இவர்களிடம் குடிகொள்ளுகிற வேண்டும். இன்றைக்கு வாழும் படைப்புக்கள் அல்ல, நாளைய நூற்றாண்டிலும் வாழும் படைப்புக்கள் இவர்களது இலட்சியமாக அமைதல் வேண்டும். *

விமர்சனமாய் ஒரு கடிதம்

தேவகாந்தன்'ன் விதி நாவல் பற்றி...

வணக்கம். உங்கள் 'விதி' நாவலை படித்து மீழ்ந் தேன். மன்னிறைவு தரும் நல்ல படைப்பு.

'உயர்ந்த மலையென நிமிர்ந்து' நிற்க ஆசைப்பட்ட ஒருவன், 'பீடபூமியாகக் கூட' அல்லாது, 'அதலபாதாளமாய் தாழ்ந்து போன' கதையை அழகாக, இலக்கியத் தரமாகப் பதிவு செய்திருக்கிறீர்கள்.

அவன் அப்படி தாழ்ந்து போனதற்கு கால நிலை, நாட்டின் நிலை, வாழ்க்கை நிலை மட்டும் காரணமில்லை. அவனது நிலைப்பற்ற போக்கு, உறுதியற்ற மனம், சுஞ்சல் சுபாவம், சபல சித்தமே காரணம். இதை நாவல் நன்கு சித்திரிக் கிறது.

அவனுக்கு துணைவியாக வாய்த்த தெய்வானை நல்ல பென். மிகுந்த சகிப்புத் தன்மை உடையவன். உத்தம மனையாகவே இறுதி வரை வாழ்ந்து, கணவனின் போக்குகளினால் மிகுந்த சிரமங்கள் அனுபவித்து, தேய்ந்து மெரிந்து செத்துப் போகிறார். பெரும்பாலான பெண்களின் 'விதி'யே இதுவரகத் தான் இருக்கிறது காலம் காலமாக.

'ஒரு பெரிய வாழ்க்கையையே கழிக்க ஒன்று சேர்ந்தவர் கணக்கு, நிமிஷங்களைக் கழிப்பதே சிரமமாகிற சோகமிருக்கிறதே, அதுதான் உலகத்தின் மிகப் பெரிய சோகம்.' இதை இந்த நாவலின் பக்கங்கள் நன்கு எடுத்துக்காட்டுகின்றன. முக்கியமாக, முன்றாவது பகுதி.

தனி மனித வாழ்க்கையின் — துணை சேர்ந்தவர்களின் — துயரத்தை, சோசீ க்கையை அழுத்தமாகச் சித்திரிக்கிற 'விதி' ஒரு நாட்டின், இனத்தின் மாபெரும் சோகத்தையும் நன்கு விவரிக்கிறது. தாய் நாட்டில் வாழ முடியாமல் போய், பல வெளி நாடுகளில் அகதிகளாய் பிழைப்பு நடந்த நேர்ந்துவிட்ட மக்களின் அவலத்தை எடுத்துச் சொல்கிறது.

அப்படி வாழ நேரிட்டவர்களில் பலப்பல ரகத்தினர் இருப்பதையும், அவர்கள் நேர்மையற்ற வழிகளில் பணம் சம்பாதித்து கூடபோக வாழ்க்கை நடத்துவதற்காக என்னென்னவோ பண்ணுவதையும் முடிமறைக்காமல் வெளிப்படுத்துகிறது.

'வாழ்க்கையா? குடும்பமா? எந்த இலங்கைத் தமிழனி டத்தில் அது உருப்படியா இருக்கு?' என்று கூறும் நாவல் 'இது மாறும். என்னிக்கோ ஒருநாள் மாறும்' என்று நம்பிக்கைக் காலும் கொடுக்கிறது.

சோக வரலாற்றை எழுதிச் செல்லும்போது அங்காளை
சிதறிக் கிடக்கிற அனுபவ முத்திரைகள் வாழ்க்கை பற்றிய
உங்கள் கருத்துக்களை—மனப்பதிவுகளை—எடுத்துக் காட்டும்
எண்ணப் பொறிகளாக விளங்குகின்றன.

‘நல்ல மனங்கள் வேதனைப்படுவதைப் பார்ப்பது கூட
எவ்வளவு வேதனையாக இருந்தது.’

‘மனிதர்களின் சாவகூட அவ்வளவு மோசமில்லை.
அவர்கள் இறக்கிற விதங்களும், அந்த இறப்புக்காய் இருக்கிற
வர்கள் துடிக்கிற துடிப்புகளும் தான் மிகப்பெரிய சோகமாகப்
படுகின்றன’.

‘அது ஒது நிலைமாறும் காலம். சமுதாயவியலின்படி
அது மாறும் மாராத்து, அந்தச் சமுதாயத்தின் மூர்த்தனையத்
திலும் கானே இருக்கிறது!... சீர்ந்து போகிறது’ (பக. 1/2)

இனம், மதம், மொழி என்பதில்லாம் கலாச்சார அடை
யாளங்களே தவிர. அதுவே முதன்மையாய் இருக்கிற தேசிய
அடையாளங்களில்லை. அது போலத்தான் சீரதேச வேறுபாடும்.
எவருக்கும் தன் நாட்டின் எந்த முஸலிமும் வாழ்வதற்கு
உரிமை வேணும். அதை ஒரு நல்ல அரசியல் சாத்தியப்படுத்த
வேணும்.’

‘எதிர்பார்ப்பு வேறு; நடைமுறை வேறு.’ ‘நம்பிக்கை
யையும் வாழ்க்கை நடைமுறையையும் ஒன்றாய் நினைத்துக்
குழம்பிம் போதல்’

‘சமுதாயமொன்று தாழ்ந்துகொண்டிருக்கும்போது,
உயர்ந்து நிற்கும் தனிமனிதர்கள் இருக்கிறார்கள். அவர்களுக்கு
தளமில்லை. அதே நேரத்தில் நிரந்தரமும் இல்லை.’

வாழ்க்கையையும் காதலையும் பற்றி அழகாக—கவித்துவ
மான விரிகளில்—குறிப்பிட்டிருக்கிறீர்கள்—

‘வாழ்க்கையை சமுதாயத்திலிருந்து பிரித்து கந்தர்வ
ஸோகம் வரைக்கும் காதலைப் போல இமுந்துச் சென்றுவிட
முடியாது காதலும், வாழ்க்கைக்குள்ளொன் அடங்குகிற
தென்றாலும், இரண்டுக்கும் தனித்துவங்கள் உண்டு. வாழ்க்கை
பென்குவின் பறவை. இறக்கையுண்டு. பழக்காது. காதல்
வானம்பாடி. அது பறக்காமல் இருக்காது. இன்னொரு
வித்தியாசமும் உண்டு. காதல் மனத்தால் வாழ்வது; வாழ்க்கை
உடலால் வாழ்வது.’

அருடம்.

‘முதல் அத்தியாயத்தின் முன்னம்’ என்று நாவலுக்கு
முன்னுரை போலவும்,

‘இறுதி அத்தியாயத்தின் பின்னம்’ என்று முடிவுரை
யாகவும் எழுதியிருப்பது நயமாக இருக்கிறது.

‘விதி’ நாவல் உங்கள் ஆற்றலையும் அனுபவத்தையும்
புலப்படுத்தும் நல்ல படைப்பு. இது மிகுந்த கவனிப்பைப் பெற
வேண்டும் என விரும்புகிறேன். என பாராட்டுகின்றும் வாழ்த்துக்
களும்.

இருபதாம் நூற்றாண்டினதும் இருபத்தோராம் நூற்றாண்டினதும் இச்சங்கம சாப்தத்தில், இனி வரக்கூடிய ஒரு தேக்கி நிலையை முன்னறிவிப்புச் செய்யும் ஒரு குழும பிய இலக்கியச் சூழ்விலைமையை, அதன் பலவித நிமித்தங்களை துல்லியமாகவே நம்மால் இன்காண முடிகிறது, இலக்கியம் சமூக நிலை சாராத் தன்மையைடைத்து கீழனித்துப்போகுமோ என்று அச்சப்பட வேண்டியிருக்கிறது. இதனால், இலக்கியத்தினதும் விமர்சனத்தினதும் பல்திசைப்பட்ட, ஒவ்வொரு திசையிலும் பல்முகப்பட்ட பேர்க்குகளை ஒரு இலக்குக் குறித்த பொதுமையுணர்வு கொள்ளசெய்யும் ஆவல் இதன் ஒரு நேரக்கம்,

மேலும், உலகளாவி இன்று தமிழ்ச் சமூகம் வாழ்கிறது. ஒவ்வொரு நாட்டிலும் இது தனித்தனி வளையங்களாக விழுந்து கிடக்கிறது. மொழியால், பண்பாட்டால் ஒரு தன்மைத்தான் இவ் வளையங்களை வேறு பேதவுகளின்றி ஒரே சங்கிலியாக்கும் அவர் இலக்குகா.லா.ன்.டி.த்.ழ்'ன் இன்னொரு நேரக்கம்.

சிறிய அளவில், சிலவேளை பெரிய அளவில் கூட நமது தரிசனங்கள் அரசியலில் சரி, இலக்கிய நெறிகளில் சரி, வேறுபாட்டைத் தீர்த்து முழுதாகத் தவிர்க்கப்படக்கூடியதல்ல. ஆனால், மனித நேயம், மகத்தான மனித வாழ்வு, வாழ்வின் மையப்பட்ட இந்த மன்னும் பரவெளியும் கரிசனமாய் ஒன்றுபட்டு, வாருங்கள், நாம் ஒரு விதி செய்வோம். அதை எங்கானும் காப்போம். இது போதாதா இலக்கு கா-லா-ன்-டி-த-ழ்'ன் பிறப்பை முழு நியாயப் படுத்த?

ஜூன்-30ல் புதுமைப்பித்தனின் மறைவு தினத்தை யொட்டி அவரது ஒருவப்படம் முன்னட்கூடனில் இடம்பெறுகிறது. அவர் பற்றிய கட்டுரையும், குறிப்புகளும் இதழை அலங்கரிக்கின்றன. நூல் விமர்சனம், வ.க. பக்கம், சிறுக்கதையென்று, பல்வேறு அங்கங்களும் இடம் பெற்றிருக்கின்றன. இதழ் பற்றி ஏழுதுகள். ஒரு தவத்தோடு காத்திருக்கு அடுத்த இதழில் மௌனமே சங்கிக்கிறோம்.

தனிச்சுற்றுக்கானது

இலக்கு கா-லா-ண-டி-த-ம்

தேவி பிரசுராலயத்தின்

இலக்கு

கா-லா-ண-டி-த-ம்

இலக்கிய விமர்சன

படைப்பிலக்கியத்துக்கரன்

ஒநு வெளியீடு

ஜூலை 1994 தொடக்கம் வெளிவருகிறது

படைப்புகள், விமர்சனத்துக்கரன்

நால்கள் (2 பிரதிகள்) அனுப்பவும்

விற்பனை சந்தை பேரவை

அனைத்து தொடர்புகளுக்கும்:

தேவி பிரசுராலயம்

2, நெல்சன் மரணிக்கம் ரோடு,

துணைமேடு, சென்னை-94

(இந்தியா)